

1A
~~TR~~

Ούγγρο

62

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθ. 15,47

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Αριθμ. 16 / 3145

~~ΕΠΙΣΤΟΛΗ~~
 ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
 Αριθ. αυξ. 260
 Κατηγ. 6710/14

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟΝ

α
β
γ
δ
ε
ς
ζ
η
θ
ι
κ
λ
μ
ν
ξ
ο
π
ρ
σ
τ
υ
φ
χ
ψ
ω
κ
γ
δ
ε
ς
ζ
η
θ
ι
κ
λ
μ
ν
ξ
ο
π
ρ
σ
τ
υ
φ
χ
ψ
ω

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔστεικεν ὄρθιος ἔμπρός στήν ἀτσαλένια
 κῆρα καί ἐδάγκανε ἓνα κομματάκι ξύλο.
 — Τί φρονεῖτε γι' αὐτό, Στίβενς; ἠρώτησεν.
 — Εἶναι κι' αὐτὴ μία ἰδέα, ὅπως καί μιὰ ἄλλη, εἶπεν ὁ
 βενς, μέ τὸν τόνον κάποιου, ποὺ θέλει νὰ πῆ μιὰν εἰλικρινῆ
 μὴν.
 — Πιστεύω, ὅτι αὐτὸ θὰ τσακισθῆ πέρα-πέρα, ἐξή-
 ῶθησεν ὁ ὑποπλοίαρχος.
 — Φαίνεται πὼς ἔχει ὑπολογίση καλὰ τὴ δουλειά του,
 ὁ ὅ Στίβενς, ἀκόμη ἀμερόληπτος.
 — Ἀλλὰ συλλογισθῆτε τὴν πίεσιν, ἐπέμεινε ὁ ὑπο-
 πλοίαρχος. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ, εἶνε δεκατεσσάρων
 ἀντῶν κατὰ δάκτυλον· τριάντα πόδας πεῖδ κάτω εἶνε ἑ-
 ξήντα, τριπλῆ· ἐνεήντα, τετραπλῆ· ἐνεακοσίας
 ἑξα φορὰς πεῖδ μεγάλη· πέντε χιλιάδας πόδας τριακό-
 βωρες. ... δηλαδή εἰς βάθος ἐνός μιλλίου ἢ πίεσις ἐπὶ
 πέντε σαράντα φορὲς δεκατεσσάρων λιτρῶν. ... δηλαδή...
 ἄνετε. ... ἐνός κανταριοῦ. ... ἐνός τόννου καὶ ἡμίσεος,
 ἑνός ἑξῆς, ἐνός τόννου καὶ ἡμίσεος κατὰ τετρα-
 κὰτ ἑξῆς δάκτυλον. Καὶ ὁ ὠκεανὸς ἐδῶ ἔχει πέντε μιλίων
 πύσσιν. Μιὰ ὥρα ἂν βολιδοσκόπησις! εἶπεν ὁ Στίβενς. Ἄλλ'
 ἂν ἰσχύσῃς προφυλαγμένος ἀπὸ ἓνα ὥρασιὸ παχῆ ἀτσάλι.
 Μιὰ ὑποπλοίαρχος δὲν ἀτήρησε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ
 εὐχῆτο ἰσχυρὰ κατὰ τὸ ξυλάκι του. Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας των
 ἦν ἡ ἐπιβουλή τοῦ ἀπὸ τῆς ἀτσαλίας, ἐξωτερικῆς διαμέτρου

περίπου έννά ποδών, και ή όποία εφάινετο νά εΐναι μέ βλήμα κάποιου τηλεβόλου· τήν εΐχαν μέ πολλόν κόπον τοποθετήση εις μίαν τεραστίαν σκαλωσιάν, ύψωμένην επάνω εις τόν σκελετόν του πλοΐου, και οι γιγαντιαίοι μοχλοί τής θά τήν έκαναν σέ λίγο νά γλιστρήση επάνω από τόν πλοΐον, έδιδαν εις τó μέρος τής πρύμνης μίαν όψιν, ή όποία εΐχε κινήση τήν περιέργειαν του κάθε έντίμου ναυτικ. ύ. από τήν τελμάτων του Λονδίνου μέχρι του τροπικού του Αιγόκερου. Εΐς δύο άλλεπάλληλα μέρη τó άτσαλί έκάμνε θέσιν εις έυ ζευγος κυκλοτερών παραθύρων, κλεισμένων μέ ένα δι-φραγμα από γυαλί υπερβολικής καχύτητας, και τó έν άπό αυτά, προσηλωμένο σέ άτσαλένιο πλαίσιο, πολύ στερεά, εβιδάσκετο αυτήν τή στιγμή έν μέρος ζεβιδωμένο.

Τό πρωί άκόμη, οι δύο άνδρες εΐχαν ιδή για πρώτη φορά τó έσωτερικόν αυτης τής σφαιρας. Ήτο έπιμελώς στρωμαή μέ μαξιλάρια γεμισμένα άέρα, έφωδιασμένη μέ μιρά κουμπιά, προσηλωμένα άνάμεσα εις τας προεξοχάς, και τα όποια άποτελουσαν τόν άπλου μηχανισμόν του πράγματος. "Όλα τά άντικείμενα ήσαν επίσης έπιμελώς στρωμένα, άκόμη και ή συσκευή Μύερς, ή όποία έπρεπε νά άπορριφαί τó άνθρακικόν όξύ και νά άνανεώνη τó όξυγονόν, που θά άνέπνεεν ό κάτοικος τής σφαιρας, όταν, άφοϋ αυτος θά εΐχεν εισέλθη εκεί, τó ύαλωτόν άνοιγμα θά έβιδώετο κλειόμενον.

Τό όλον ήτο τόσον τελείως έπεστρωμένον, όστ έν ανθρώπινον δν θά ήμπορούσε νά ύπομείνη χωρίς νά φοηθί καθόλου, νά ριφθί μαζί μέ τήν σφαιραν από ένα κόνι. Και έτσι έπρεπε νά εΐναι, γιατί μετ' όλίγον ένας άνθρας θά εισέδυν από τó άνοιγμα, θά έκλείετο στερεά εις τó τε-τερικόν και θά έρίπτετο από τó πλοΐον επάνω για να ζυ-θισθί εις τόν ώκεανόν μέχρι του βάθους πέντε μιλλίων, τας τας. ό ύποπλοίαρχος τó εΐχε πη. Ή φαντασία τού τελευ-του του ήτο έξαιρετικώς άπσχολημένη μέ αυτό τó ντι-κείμενον· εΐχε καταντήση γι' αυτόν ένας πειρασμός, και εις τó φαγητόν, και ό Στίβενς, ό νεοφερμένος, ήτ να

συνάδελφος άνέλπιστος, εις τόν όποϊον ήμπορούσε μέ τήν ήσυχία του νά όμιλή γι' αυτό που τόν άπασχολούσεν.

— "Έχω ιδέαν, εΐπεν ό ύποπλοίαρχος, ότ αυτοί οι γυαλένιοι φειγγίτες θά ύποχωρήσουν, θά ραγίσουν και θά σπάσουν ύπό μίαν τοιαύτην πίεσιν. Ό Ντωμπρέ έρρευ-στοποίησε τους βράχους ύπό πιέσεις υπερβολικάς... και σημειώσατε καλώς τούτο....

— "Αν τó γυαλί σπάση, εΐπεν ό Στίβενς, τί θά συμβή;

— Τό νερό θά εισέλθη, όπως ένας κρουός από σίδηρο. "Έχετε ποτέ δεχθί κατ' ευθείαν ένα κρουόν μέ ύψηλήν πίεσιν; Κτυπά όπως μιá σφαιρα. Θά έλυανε, θά έγίνετο πηχτά. Τό νερό θά εισήρχετο στο λάρυγγά του, στους πνεύ-μονάς του, θά εισχωρούσε μέσα σι' αυτιά του....

— Τί λεπτομερής φαντασία! έφώναζεν ό Στίβενς, ό όποιος έφαντάζετο ζωηρώς τά πράγματα.

— Εΐναι ή άπλουστάτη έκθεσις ενός πράγματος άναπο-φεύκτου, εΐπεν ό ύποπλοίαρχος.

— Και ή σφαιρα;

— Θά αφήση νά τής διαφύγουν μερικές φουσιλίτσες και θά έγκατασταθί άναπαυτικά μέχρι τής ήμέρας τής κρί-σεως άνάμεσα στη λάσπη και στο βούρκο του βυθού... μέ τόν καύμένο τόν "Ελστεντ ζαπλωμένο επάνω στα ζουλι-σμένα μαξιλάρια, σαν βούτυρο στο ψωμί.

Έπανελάβεν αυτήν τήν παρομοίωσιν, σαν νά τού άρесе πολύ.

— Σάν βούτυρο στο ψωμί.

— Μιά ματιά στο πρυμνήσιο, εΐπε μιá φωνή.

Και ό "Ελστεντ παρουσιάσθη όπισθεν των, μέ άσπρην ένδυμασία, ένα σιγαρέττο στα χεΐλη και τά μάτια γελαστά κάτω από τους πλατεΐς γύρους του καπέλλου του.

— Τί λέτε για τó ψωμί και τó βούτυρο, Οδύμπριτς; Μουρμουρίζετε, όπως συνήθως, για τόν άνεπαρκή μισθόν των αξιωματικών του ναυτικού;... Δέν έχει πειά παρά μιá ήμερα νά, περιμένω και άναχωρώ τώρα. Τά καλφδια θά εΐναι έτοιμα σήμερα. Αυτός ό όραϊός ούρανός και ή μικρή φουσκοθαλασσιά εΐναι άκριβώς εκείνο που χρειά-

ζεται για να ρίξει κανείς από το πλοίο μια δωδεκάδα τόννων μολύβδου και σιδήρου, δέν είν' έτσι;

— Δέν σ'αs φαίνεται πώς είναι μεγάλη φουσκοθαλασσιά, εἶπεν ὁ Οὐέμπριτς.

— "Όχι. Σέ βάθος ἐξήντα ἢ ὀγδόντα ποδῶν... καὶ θά εἶμαι ἐκεῖ σὲ δέκα ἢ δώδεκα δευτερόλεπτα... εὐτε ἔνα μόνιον δέν θά κινήθῃ, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀέρας θά μουγκρίζῃ καὶ τὸ νερὸ θά σηκωθῇ ἕως τὰ νέφη. "Όχι. Ἐκεῖ, στὸ βάθος...

Ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ θωρακίου καὶ οἱ δύο ἄλλοι τὸ ἠκολούθησαν. Καὶ οἱ τρεῖς ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων τῶν καὶ παρατηροῦσαν τὸ πρασινο-κιτρινωπὸ νερὸ.

—... Ἡ γαλήνη, εἶπεν ὁ "Ἐλστεντ, ἀποτελειῶνων μεγαλοφῶνως τὴν σκέψιν του.

— Εἶσθε ἀπολύτως βέβαιος, ὅτι τὸ ὥρολόγιον τῆς μηχανῆς θά δουλέψῃ; ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ Οὐέμπριτς.

Ἐδούλεψε τριανταπέντε φορές, εἶπεν ὁ "Ἐλστεντ Ἐδούλεψε τακτικά.

— Ἄλλ' ἂν δέν δουλέψῃ;
— Γιατί δέν θά δούλευε;

— Δέν θά ἤθελα οὔτε γιὰ εἰκοσιπέντε χιλιάδες λίρες νὰ κατεβῶ μ' αὐτὴ τὴν καταραμένη μηχανή, εἶπεν Οὐέμπριτς.

— Εἶσθε πολὺ ἐνθαρρυντικός, παρετήρησεν ὁ "Ἐλστεντ.
— Δέν ἐννοῶ ἀκόμη μὲ ποῖον τρόπον μπορεῖτε νὰ κάμειτε νὰ δουλέψῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ Στίβενς.

— Ἄϊ, λοιπόν! ἐν πρώτοις εἰσέρχομαι στὴ σφαῖρα καὶ βιδῶνω τὸ ἀνοίγμα, ἤρχισεν ὁ "Ἐλστεντ. Καὶ ὅταν τρεῖς φορές κατὰ συνέχειαν ἔχω ἀνάψῃ καὶ σβύσῃ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς γιὰ νὰ δείξω, ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλὰ, θὰ ριφθῶ ἀπὸ τὸ θωρακεῖον μ' αὐτὴ τὴν τροχαλίαν, μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χονδρὰ μολύβδινα βάρη κρεμασμένα ἀπὸ κάτω μου. Τὸ μεγάλο βάρος τοῦ μολύβδου, πού εἶναι προσηλωμένο ἀπὸ πάνω, εἶναι ἐφωδισμένο μ' ἓνα κύλινδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου περιτυλίσσονται ἑκατὸν ὀργυιᾶς στερεᾶς σχοινίου, καὶ αὐτὸ εἶναι μόνον πού συνδέει τὰ βάρη μὲ τὴν σφαῖραν, ἐκτὸς τῶν καλωδίων, τὰ ὁποῖα θά κοποῦν, ὅταν ἡ σφαῖρα θά πᾶσῃ

Μεταχειρίζομαι σχοινιά καλύτερα ἀπὸ σιδερένια παλαμάρια, γιατί αὐτὰ εἶναι πιεὶ εὐκόλα νὰ κοποῦν καὶ πλέουν καλύτερον, ὅροι ἀναγκαῖοι, ὅπως θά δῆτε. Παρατηρεῖτε, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μολύβδινα βάρη εἶναι τρυπημένα, μία σιδερένια ράβδος θά περασθῇ ἐκεῖ, πού θά ἐξέχῃ ἕξ πόδας τῆς κατωτέρως ἐπιφανείας. Μόλις αὐτὴ ἡ σιδερένια ράβδος

ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν βυθόν, θά κτυπήσῃ ἐπάνω σ' ἓνα μοχλό, ὁ ὁποῖος θά διακόψῃ τὴν κίνησιν τοῦ ὥρολογίου, τοῦ τοποθετημένου πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυλίνδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου περιτυλίσσονται τὰ σχοινιά. Μὲ παρακολουθεῖτε; Κατεβάξαι κανεῖς ὠραῖα καὶ καλὰ στὸ νερὸ ὅλο τὸ σύστημα.

Ἡ σφαῖρα πλέει... μὲ τὸν ἀέρα πού περικλείει, εἶναι πιεὶ ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ νερὸ... ἀλλὰ τὰ μολύβδινα βάρη ἐξακολουθοῦν νὰ βυθίζονται καὶ τὸ σχοινὶ ζετυλιγεται ἕως τὸ τέλος. Ὅταν τὸ σχοινὶ ἀπολυθῇ ἐντελῶς, ἡ σφαῖρα βυθίζεται ἐπίσης.

— Ἄλλ' εἰς τί χρησιμεύει τὸ σχοινὶ; ἠρώτησεν ὁ Στίβενς. Γιατί νὰ μὴ προσηλώσετε τὰ βάρη ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν σφαῖρον;

— Ἄλλ' ἔνεκα τῆς πιθανῆς συγκρούσεως εἰς τὸν πυθμένα, ἡ σφαῖρα καὶ τὰ βάρη τῆς θά βυθισθοῦν μὲ ὀρμὴν, ἡ ὁποῖα μικρὸν κατὰ μικρὸν θά φθάσῃ εἰς ἱλιγγιάδῃ ταχύτητα. Θά ἐγίνεο κομμάτια ἐγγίζουσα τὸν βυθόν, ἂν δέν ἦτο αὐτὸ τὸ σχοινὶ. Ἀλλὰ μόλις τὰ βάρη σταθοῦν ἐπὶ τοῦ πυθμένου, ἡ ἐλαφρότης τῆς σφαῖρας θά ἀρχίσῃ νὰ ἐνεργῇ. Θά ἐξακολουθήσῃ νὰ βυθίζεται ὀλονὲν βραδύτερον, ἐπὶ τέλους θά σταματήσῃ, καὶ ἔπειτα θά ἀρχίσῃ πάλιν νὰ ἀνεβαινῇ. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εἶναι πού παρεμβαίνει ἡ κινήθηριος μηχανή. Μόλις τὰ βάρη ἀπλωθοῦν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἡ σιδερένια ράβδος θά συγκροσθῇ καὶ θά διακόψῃ τὴν κίνησιν, καὶ τὸ σχοινὶ θά τυλιχθῇ ἐκ νέου στὸν κύλινδρον. Θά φθάσω ἔτσι ἕως τὸν πυθμένα. Ἐκεῖ θά μείνω μισὴ ὥρα, μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ἀναμμένο, ἐξετάζοντας ἐκεῖνο πού θά ἔχω ὀλόγυρά μου. Ἐπειτα τὸ ὥρολόγιον τῆς μηχανῆς θά θέσῃ εἰς κίνησιν ἓνα μαχαίρι μὲ ἐλατήριο, τὸ σχοινὶ θά κοπῇ καὶ θά ἀναβῶ πάλι στὴν ἐπι-

φάνεια, όπως μία φούσκα μέσα σ' ένα σίφωνα. Το ίδιο σχοινί θα βοηθήσει και εις την ανάδυσιν.

— Και αν κατά τύχην θα ανεβαινάτε κάτω από ένα πλοϊον; ήρώτησεν ο Ουέμπριτς.

— Θα έφθανα με μία τέτοια ταχύτητα, που θα περνούσα απλούστατα διά μέσου, όπως μία σφαίρα του κανονιού, είπεν ο Έλστεντ. Δεν είναι ανάγκη να ανησυχήτε ως πρός αυτό το ζήτημα.

— Υποθέσατε ότι κάποιον μικρό ενεργητικό οστρακόδερμον παρεμβαίνει εις την κίνησιν του ωρολογίου σας....

— Αυτό θα ήτο γιά μένα ένα είδος προσκλήσεως ολίγου ένοχλητικής γιά να μείνω στην συντροφιά των, είπεν Έλστεντ, στρέφων τα νώτα προς την θάλασσαν και παρατηρών την σφαίραν.

* *

Είχαν ρίψη τον Έλστεντ από το πλοϊον εις τας ένδεκα ώρας. Ήτο μία ημέρα γαλήνιος και έξαιρετικώς ειρηνικός ο όρίζων έχάνετο μέσα εις την ομίχλην. Η ηλεκτρικές λάμπαι είχαν άφήση, τρεις φορές, να φανή χαρωπά ή λάμψις των μέσα στο μικρό άνωτερο διαμέρισμα. Τότε κατέβησαν άργά-άργά την σφαίραν έως την επιφάνειαν του ύδατος και ένας ναύτης έστειλε κοντά στής όπίσθιας μπουκαπόρτας έτοιμος να κόψη το παλάγι, που έκρατούσε το σύνολον των βαρών και τής σφαίρας. Η σφαίρα, ή όποία επί του καταπορός του στρώματος είχε φανή τόσοσ όγκώδης, έφαινετο τώρα έν άφαντάστως μικρόν άντικείμενον υπό την πρύμνην του πλοίου Έπαλαντεύθη όλίγον, και οι δύο σκοτεινοί φεγγίτες επάνω από την αύλακα του ύδατος έφαινοντα σαν μάστιγ έκτεπληγμένο, θεωρούντα το πλήρωμα, που συνωστίζετο επάνω των άκρων του πλοίου. Μία φωνή ύψώθηκεν, έρωτώσα τί θα έσκέπτετο ο Έλστεντ γι' αυτό το ταλάντευμα;

— Είσθε έτοιμοι ; είπεν ο πλοίαρχος.

— Ναί, καπετάνιε.

— Απολύσατέ τα όλα.

Το παλαμάρι, που ήταν στο παλάγι, έτεντώθηκε επάνω στο μαχαίρι κ' έκόπηκε. Το νερό επάφλασε και έστροβιλίσθη επί τής σφαίρας κατά τρόπον γελοίως άνίσχυρον. Κάποιος εκίνησεν ένα μαντήλι, ένας άλλος επεχείρησεν εις μάτην μίαν επευφημίαν, ένας διόπος έμέτρησεν άργά-άργά... οκτώ, ένένα, δέκα. Το νερό ανέβρασε πάλιν και έπειτα με ένα θορυβώδες πάφλασμα και ένα μεγάλο πιτσιλισμα, ή σφαίρα αναβρόηκε την ίσορροπία της.

Έφάνη ότι έμεινε στάσιμος μια στιγμή, έπειτα ότι έγινε άποτόμως μικροτέρα, επί τέλους το νερό την έσκέπασε και έμεινεν όρατή κάτω τής επιφάνειας, άπροσδιόριστος και μεγαλυτέρα υπό τής διαθλάσεως. Πριν να ήμπορέσουν να μετρήσουν έως τα τρία, είχεν εξαφανισθή. Έφάνη εις τα βάθη του ύδατος ένα τρεμουλιασμα λευκού φωτός, το όποϊον ηλαττώθη έως του να μη είναι πλέον ή μια στιγμή και έξέμειπεν. Έπειτα δεν υπήρχε πλέον τίποτε ή ή άβυσσος των σκοτεινών ύδάτων, εις τα όποια ένας καρχαρίας εκολυμβούσε.

Έξαφνα ή έλιξ του καταδρομικού έτέθη εις κίνησιν' το νερό ανέβρασεν' ο καρχαρίας εξαφανίσθη εις την ταραχήν των κυμάτων και χείμαρρος άφρου έξηπλώθη επί τής κρουσταλλίνης διαυγείας, ή όποία είχε καταλή την Έλστεντ.

— Τί κάνουν τώρα; είπεν ένας ναύτης εις ένα άλλον.

— Θα μακρύνωμεν ένα ζευγάρι μέλλια γιά να μη μās έρρη στο δρόμο του όταν θα άνέβη πάλιν, απήντησεν ο σύντροφός του.

Το πλοϊον έφθασεν άργά-άργά εις την νέαν θέσιν του. Επί του πλοίου όλοι εκείνοι, οι όποιοι δεν ήσαν απησχολημένοι, έμειναν να επιβλέπουν το παραγμένο μέρος όπου η σφαίρα είχε βυθισθή. Κατά την ήμισειαν ώραν που επηκούθησεν, είναι άμφίβολον αν και μία μόνη λέξις έλέχθη, ή όποία να μη ήτο σχετική προς τον Έλστεντ. Ο ήλιος του Δεκεμβρίου ήτο τώρα ύψηλά εις τον ουρανόν και ή ερμότης ήτο πολύ μεγάλη.

— Πιστεύω πως δε θα βρήκε πολύ ζέστη εκει κάτω, είπεν ο Ουέμπριτς. Ίσχυρίζονται ότι άφου περάση κανεις

ένα κάποιο βάθος, τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης εἶναι σχεδὸν πάντοτε εἰς μίαν θερμοκρασίαν παγετώδη.

— Ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ ἐξέλθῃ; ἠρώτησεν ὁ Στίβενς.

— Ἀπὸ κεῖ κάτω, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἔκαμ χᾶτο. ὅτι ἐγνώριζε τὰ πάντα. Ἐδειξε μὲ τὸ δάκτυλ ἀκριβῶς τὸ νοτιανατολικὸν μέρος καί, ἐπρόσθεσε, δὲν θὰ ἀργήσῃ τώρα. Ἐπέρασαν ἤδη τριανταπέντε λεπτά.

— Πόσος καιρὸς χρειάζεταιται γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸ βυθὸν τοῦ ὠκεανοῦ; ἠρώτησεν ὁ Στίβενς.

— Διὰ βᾶθος πέντε μιλίων, ὑπολογίζοντες, ὅπως ἐκάμωμεν, μὲ ταχύτητα δύο ποδῶν κατὰ δευτερόλεπτον, δὲν μετὰβασιν μετ' ἐπανόδου συγχρόνως, τοῦ χρειάζονται περίπου τρία τέταρτα τοῦ λεπτοῦ.

— Τότε, ἔχει καθυστερήσῃ, εἶπεν ὁ Οὐέμπριτς.

— Ἄλλὰ.... σχεδόν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ὑποθέτω ὅτι χρειάζονται μερικὰ λεπτά γιὰ νὰ τυλιχθῇ τὸ σχοινὶ τὸ

— Τὸ εἶχα λησμονήσῃ αὐτό, εἶπεν ὁ Οὐέμπριτς προφανῶς ἀνακουφισθεὶς.

Τότε ἤρχισεν ἡ ἀναμονή. Βραδέως, ἓνα λεπτὸν διήρπυσε καὶ καμμία σφαῖρα δὲν ἐξῆλθεν ἐκ τῶν κυμάτων. Ἄλλο λεπτὸν ἐπηκολούθησε καὶ τίποτε δὲν ἦλθε νὰ διαταράξῃ τὸν γαλήνιον σάλον τῆς θαλάσσης. Οἱ ναῦται ἐξέγυσαν οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ τὴν σπουδαιότητα τοῦ πετυλίγματος τοῦ σχοινίου. Τὰ ἐξάρτια ἦσαν γεμάτα ἀμορφαῖς σκεπτικιάς.

— Ἀνεβήτε, ἄνεβητε! ἐφώναζεν ἀνυπόμονος ἓνας αὐτῆς μὲ στῆθος τριχωτόν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπανέλαβον καὶ ἐφώναζαν ὡς νὰ ἐξητοῦσαν τὴν ὕψωσιν τῆς αὐλακῆς εἰς τὸ θέατρον.

Ὁ πλοίαρχος τοὺς ἔρριψε βλέμμα ὠργισμένον.

— Φυσικά, ἐὰν ἡ ταχύτης εἶναι μικροτέρα τῶν δεικνύμενων, θὰ ἀργήσῃ περισσότερον. Δὲν εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀκριβὲς δεδομένον. Δὲν πιστεύω τυφλῶς εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς.

Ὁ Στίβενς μὲ λίγα λόγια ἐπεδοκίμασε τὴ γνῶμην τοῦ πλοίαρχου. Κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἦσαν εἰς τὸ ἄκρον

πρῶμης δὲν ὠμίλησεν ἐπὶ ἓνα ζευγὸς λεπτῶν. Τότε ἡ θήκη τοῦ ὠρολογίου τοῦ Στίβενς, ἐκροτάλισεν.

Ὅταν, εἴκοσι καὶ ἓνα λεπτὰ ἀργότερον, ὁ ἥλιος ἐφθασεν εἰς τὸ ζενίθ, ἐπερίμεναν ἀκόμη τὴν ἐμφάνισιν τῆς σφαίρας καὶ οὔτε ἓνας ἄνθρωπος εἰς τὸ πλοῖον, δὲν ἐτόλμησε νὰ μουμουρίσῃ, ὅτι κάθῃ ἐλπίς εἶχε χαθῆ. Ἦτο ὁ Οὐέμπριτς πρῶτος, ποὺ ἐξέφρασεν αὐτὴν τὴν βεβαιότητα.

— Δὲν εἶχα ποτὲ ἐμπιστοσύνη εἰς αὐτοὺς τοὺς φεγγίτας, εἶπεν ἔξαφνα εἰς τὸν Στίβενς.

— Ὑψιστε Θεέ! ἐφώναζεν ὁ Στίβενς, δὲν πιστεύετε ὅτι....

— Μὰ τὴν πίσιν μου.... εἶπεν ὁ Οὐέμπριτς, καὶ ἀρῆκε τὰ λοιπὰ εἰς τὴν φαντασίαν του.

— Δὲν δίδω μεγάλην πίσιν εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ τοῦ εἵδους, ἐδήλωσεν ὁ πλοίαρχος διὰ τόνου ἀμβιβολίας, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἔχασα ἀκόμη πᾶσαν ἐλπίδα.

Τὸ μεσονύκτιον, τὸ καταδρομικὸν περιέπλεε βραδέως πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε βυθισθῆ ἡ σφαῖρα. Ἡ λυκὴ ἀκτίς τῆς ἠλεκτρικῆς ἐστίας περιεφέρετο καὶ ἔστεικεν ἀδιακόπως ἐπάνω εἰς τὴν ἔκτασιν τῶν φωσφορίζοντων ὑδάτων, ἐνῶ ἐσπινθηροβολοῦσαν μικρότατα ἄστρα.

— Ἄν τὸ παράθυρό του δὲν ὑπεχώρησε καὶ αὐτὸς δὲν ἔγινε λυῶμα, εἶπεν ὁ Οὐέμπριτς, ἡ κατηραμένη κατάστασις του εἶναι χειροτέρα ἀκόμη, γιὰ τὸ τότε δὲν θὰ δούλεψε τὸ ρολόι τῆς μηχανῆς του καὶ θὰ εἶναι τώρα ζωντανός, εἴκοσι μίλια κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας μας, ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ κούρο καὶ εἰς τὰ σκότῃ, ἀγκυροβολημένος μέσα στὴ μικρὴ του ἀτσάλεια σφαῖρα, ἐκεῖ ποὺ ποτὲ μιὰ ἀκτίς φωτὸς δὲν ἐλαμψεν, οὔτε ἀνθρώπινον ὄν ἐξῆσεν ἀφ' ὅτου τὰ νερά συνηθροίσθησαν. Εἶναι ἐκεῖ χωρὶς τροφὴν, πάσχων ἀπὸ πείναν καὶ ἀπὸ δίψαν, φοβισμένος καὶ σκεπτόμενος ἂν θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ πείναν ἢ ἀπὸ ἀσφυξίαν. Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς θανάτους θὰ ἔλθῃ; Ἡ συσκευὴ Μύερς θὰ ἐξηνητλήθῃ, ὑποθέτω. Πόσον καιρὸν ἠμπορεῖ αὐτὴ νὰ κρατήσῃ;

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! ἐφώναζε, τί μικρὰ πράγματα εἴμεθα! Τί τολμηροὶ μικροὶ διάβολοι! Εἰς τὴν ἄβυσσον! Μίλ-

λα και μίλλια ὑγροῦ... τίποτε ἄλλο παρὰ νερὸ ἀπὸ κάτω μας και γύρω μας, και αὐτὸς ὁ οὐρανός! Βάραθρα!

Ἐσήκωσε τοὺς βραχίονας και τὴν ἰδίαν στιγμὴν μικρὴ λευκὴ γραμμὴ ὑψώθηκε χωρὶς θόρυβον εἰς τὸν οὐρανόν, ἐμετρίασεν ὀλίγον τὸν δρόμον της, ἐσταμάτησε και ἔγινεν ἓνα μικρὸν σημεῖον ἀκίνητον, ὡς ἐὰν νέον ἄστρον εἶχε λάβῃ θέσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ και ἐχάθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἄστρον και τὸν ἄστρον και ὀμιγλώδη φωσφορισμὸν τῆς θαλάσσης.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην ὁ Οὐένμπριτς ἔμεινεν ἐκστακτικὸς μετὸν βραχίονα ἐκτεταμένον και τὸ στόμα ἀνοικτόν. Ἐπειτα ἔκλεισε τὸ στόμα του, τὸ ἤνοιξεν ἐκ νέου και ἐκίνησε τοὺς βραχίονάς του χειρονομῶν ἀτάκτως. Ἐπὶ τέλους ἐστράφη και ἐφώνησε: «Ὁ Ἐλστεντ, αἴ!» εἰς τὸν πρῶτον σκοπιωρόν και ἔτρεξε μέχρι τοῦ Λίντλεϋ και ἔπειτα εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἐστίαν.

— Τὸν εἶδα, ἐφώνησε, δεξιᾷ, ἐκεῖ κάτω! Ἡ λάμπεα του εἶναι ἀναμμένες. Καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἐξέλθῃ. Ἐρευνήσατε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρὰ μετὸν προβολέα. Θὰ τὸν δοῦμε πολὺ γαλὰ νὰ πλῆθῃ ὅταν θὰ ξαναφανῇ πάλιν στὴν ἐπιφάνειαν.

Ἀλλὰ δὲν τὸν ἤϊραν πρὸ τῆς αὐγῆς. Ἀκόμη και τότε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ βουλιάζῃ. Τὸ γεράνι εἶχε προετοιμασθῆ, και μετὰ μιά βάρκα ἐγάντζωσαν τῆς ἀλυσίδας στὴ σφαῖρα. Ὅταν τὸν ἀνέβασκν εἰς τὸ πλοῖον, ἐξεβίδωσαν τὸ ἀνοιγμα και ἐζήτησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ σκότος τοῦ ἐσωτερικοῦ, διότι ὁ θάλαμος τῆς ἠλεκτρικῆς ἐστίας εἶχε κανονισθῆ κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ φωτίζῃ τὸ νερὸ μόνον γύρω τῆς σφαίρας και ἦτο ἀποκλεισμένος ἀπὸ τὴν γενικὴν κοιλότητα.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ὑπερπυρωμένη και γουτταπέριμα, πού ἐσκέπαζε τὰ χεῖλη τοῦ ἀνοιγματος, ἦτο ὑγρά. Αἱ ἀνυπόμονοι ἐρωτήσεις των ἔμειναν χωρὶς ἀπάντησιν και οὐδεὶς θόρυβος ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς των. Ὁ Ἐλστεντ ἦτο ἀναίσθητος, περιμαζευμένος εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλαμίσκου. Ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου εἰσέδυσεν εἰς τὴν σφαῖραν και μετεκόμισε τὸν Ἐλστεντ εἰς τοὺς ἔξω. Ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς

δὲν ἠμπόρουν νὰ ἐνοήσουν ἂν ἦτο ζωντανὸς ἢ νεκρός. Τὸ πρόσωπόν του ἔστιλβεν ἀπὸ τὸν ἰδοῶτα, κάτω ἀπὸ τὸ κιτρινωπὸν φῶς τοῦ ἔχυναν ἢ λάμπες. Τὸν κατέβασαν εἰς τὸν θαλαμίσκον του.

Δὲν ἦτο νεκρός, ὅπως ἠμπόρουν μετ' ὀλίγον νὰ ἐνοήσουν, ἀλλ' εἰς μίαν κατάστασιν νευρικῆς ἐξασθενήσεως ἀπολύτου και ἐπὶ πλέον σκληρὰ μωλωπισμένος. Ἦναγκάσθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νὰ μείνῃ πλαγιασμένος, ἐντελῶς ἥσυχος. Μία ἐβδομάς ἐπέρασε πρὶν μπορέσῃ νὰ διηγηθῇ τὰς δοκιμασίας του.

Ἀπὸ τῶν πρῶτων λέξεων ἐδήλωσεν, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ξαναρχίσῃ. Ἡ σφαῖρα εἶχεν ἀνάγκην τελειοποιήσεως, εἶπεν, ὅπως τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ σχοινοῦ, ἐὰν ἔπρεπε, και αὐτὸ ἦτο ὅλον. Ἦτο ἡ θαυμασιωτέρα περιπέτεια.

— Ἐνομίζατε, εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ εὔρισκα τίποτε ἄλλο ἀπὸ λάσπην. Ἐγλευάζατε τὰς ἐρεῦνας μου και ἐγὼ ἀνεκάλυφα ἓνα νέον κόσμον.

Διηγῆθη τὴν ἱστορίαν του κατὰ τεμάχια χωρὶς συνέχειαν και σχεδὸν πάντοτε ἀρχίζοντάς την ἀπὸ τὸ τέλος, εἰς τρόπον ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ κανεὶς μετὰ τὰς ἰδίας του φράσεις. Ἀλλὰ τὰ ἐπόμενα εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἀφήγησίς του.

«Τὸ ταξίδιον μου ἤρχισε φοικωδῶς. Πρὶν τὸ σχοινὶ ἀπολυθῆ καθ' ὀλοκληρίαν, ἡ σφαῖρα δὲν ἔπαυσε νὰ σαλεύῃ. Τοῦ ἐφαίνεται ὅτι ἦτο ἓνας βάτραχος, κλεισμένος μέσα σὲ μιά ἀερόφουσα, τὴν ὁποίαν μανιωδῶς ἐλάκτιζαν. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ ἢ τὸ γεράνι και τὸν οὐρανὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, μετὰ μιά ματιά τυχαία ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων πού ἐγέμιζαν τὸ θωρακεῖον και ἦτο ἀνίκανος νὰ προῖδῃ πρὸς ποῖον μέρος θὰ ἔκλινεν ἡ σφαῖρα. Ἄλλοτε ἐσήμωνε τὸ πόδι γὰρ νὰ περιπατήσῃ και εἶχεν ἀναποδογυρισθῆ πρὸς ὄλας τὰς διευθύνσεις, ἐπάνω εἰς τὰ προσκέφαλα. Κάθε ἄλλο σχῆμα θὰ ἦτο ἀναπαυτικώτερον, ἀλλὰ κανένα δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὑπέμετρον πίεσιν τῆς ἀβύσσου. Ἐξαφνα τὸ σάλευμα ἔπαυσεν, ἡ σφαῖρα εὐρέθη εἰς ἰσορρο-

πίαν και, όταν έσχηώθη, παρετήρησεν ολόγυρά του κυανούν πρασινωπόν τών κυμάτων με τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πού εισέδυσεν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλαττούμενον, καὶ ἐπλήθος μικρῶν πραγμάτων, πού περνοῦσαν με ἰλιγγιώδη ταχύτητα πρὸ τῶν ὑάλων ἀναβαίνουντο, τοῦ ἐφρίνετο, πρὸ τὸ φῶς. Ἐπειτα, καθ' ὅσον παρετήρει, τὸ σκότος ἠξάνετο ἕως ὅτου τὸ νερὸ ἔγινεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του σκιτεϊνόν, ὅσον καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ μεσουυκτιῦ, ἀν καὶ χρώματι πρασινωτέρου καὶ κάτω του ἀπολύτως μαῦρον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μικρὰ πράγματα διαφανῆ με σπινθηροβόλημα φωτεινὸν ἐσχημάτιζαν πλαγίως εἰς τοὺς φεγγίτας ἐλαφρὲς πρασινωπὲς γραμμές.

ἌΚαὶ τὸ συναίσθημα τῆς πτώσεως! τοῦ ὑπενθύμιον τὸ αἰφνίδιο ξεινίημα ἐνὸς ἀνελευστήρος, με τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὴ διαρκοῦσε πολὺ περισσότερον. Πρέπει νὰ σκεφθῆ κανεὶς μιὰ στιγμή γιὰ νὰ αἰσθανθῆ τί θὰ ἦτο πραγματικῶς. Τότε καὶ μόνον ὁ Ἐλστεντ μετενόησε, διότι ἀπετόλμησε αὐτὴν τὴν περιπέτειαν. Εἶδεν ὑπὸ μίαν ὄψιν, καθ' ὅλοκληρίαν νέαν, τὰς περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνωρθοῦντο ἐναντίον του. Ἐσυλλογίσθη τὰ πελώρια κητοειδῆ κρινοφόρα ψάρια τοὺς πρίστας, πού ὑπάρχουν εἰς αὐτὰ τὰ μετρία βάθη, αὐτὰ τρομερὰ δείγματα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐνίοτε μισοχωνευμένα εἰς τὸν στόμαχον τῶν μεγάλων κητῶν ἢ ποπλέουιν νεκρά, εἰς ἀποσύνθεσιν ἢ μισοφαγωμένα.

ἌΕφαντάσθη ἓνα ἀπ' αὐτὰ νὰ ρίπτεται ἐπὶ τῆς σφαίρας καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὴν ἀφήσῃ πλέον. Καὶ τὸ ρολοῖ τῆς μηχανῆς τὸ εἶχεν ἐπαρκῶς δοκιμάσῃ. Ἄλλὰ καὶ ἀν ἤθελε τώρα νὰ κατεβῆ ἢ ν' ἀνεβῆ, ἦτο ἀπελύτως τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

ἌΜετὰ πενήντα δευτερόλεπτα, ὅλα ἔξω ἔγιναν μαῦρα ὅπως τὴν νύκτα, ἐκτὸς τοῦ μέρους, πού ἦ ἀκτίς τῆς ἡλεκτρικῆς του ἐστίας ἐφώτιζε, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ψάρια καὶ ἐπερνοῦσαν μερικὰ τεμάχια ἀπὸ ἀντικείμενα πού ἐβυθίζοντο. Ὅλα αὐτὰ ἐξηφανίζοντο πολὺ γρήγορα, ὥστε νὰ μὴ τοῦ εἶναι δυνατόν νὰ διακρίνῃ τί ἦσαν. Μίαν φοράν ἐπίστευσε, ὅτι εἶδεν ἓνα καρχαρίαν. Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἢ σφαῖρα ἤρχισε νὰ θεσ-

μαίνεται ἀπὸ τὴν προστριβὴν. Τοῦ ἐφάνη, ὅτι αὐτὴ ἢ ἐνδειξις δὲν ἦτο ἀρκετὰ ὀρισμένη. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, πού ἤμπορεσε νὰ παρατηρήσῃ ἦτο, ὅτι ἴδρωσε, ἔπειτα ἀντελήφθη κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του ἓνα εἶδος σύριγματος, τὸ ὁποῖον ὀλονὲν ἐπετείνεται, καὶ εἶδεν ἓνα πλήθος μικρὰς φουσκισιες, πολὺ μικρὰς φουσκισιες, πού ἀνέβαιναν εἰς σχῆμα ριπιδίου πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. ἦτο ἀτμός!

ἌΕψηλάφησε τὸν φεγγίτην· τὸ γυαλὶ ἔκαιε. ἌΜέσω ἀναψε τὴν ἡλεκτρικὴν λάμπα, πού ἐφώτιζε τὸ θαλαμίσκο του, παρετήρησε τὸ ὰρολόγιον, πού ἦτο ἐσφηνωμένον μέσα εἰς τὰ ἐπιστρώματα, καὶ εἶδεν, ὅτι τὸ ταξίδι του διήρκε. ἦδη ἀπὸ δύο λεπτῶν. Τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ὁ φεγγίτης ἤμποροῦσε νὰ ραγίσῃ ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν τῶν δύο θερμοκρασιῶν, διότι ἤξευρε πὼς τὰ νερὰ εἰς τὰ μεγάλα βάθη εἶνε παγερά. Ἐπειτα ἔξαφνα τὸ τοίχωμα τῆς σφαίρας ἐφάνη νὰ πιεζῆ τὰ κάτω τῶν ποδῶν του· ἀπ' ἔξω ἢ φουσκισιες, πού ἔτρεχαν, ἐμετρίασαν τὴν ταχύτητά των καὶ τὸ σύριγμα ἐξησθένησεν. Ἡ σφαῖρα ἐταλαντεύθη ἐλαφρῶς. Ὁ φεγγίτης δὲν εἶχε ραγίσῃ, τίποτε δὲν εἶχεν ὑποχωρήσῃ καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ κίνδυνος τοῦ νὰ καταποντισθῆ, εἶχε παρέλθῃ.

ἌΑκόμη ἓνα λεπτὸν καὶ θὰ ἀκουμποῦσεν ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς ἀβύσσου. Ἐσυλλογίσθη, εἶπε, τὸν Στίβενς, τὸν Οὐέμπριτς καὶ τοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι, ἦσαν πέντε μίλλια ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὑψηλότερα γι' αὐτὸν παρ' ὅσον ὑπῆρξαν ποτὲ τὰ πειρὸ ὑψωμένα νέφη, πού κυματίζουν εἰς τὸν οὐρανόν, ὅλους αὐτοὺς πού περιέπλεαν ἀργὰ-ἀργὰ, ἐξητοῦσαν νὰ ἰδοῦν μέσα στὰ βάθη τῶν ὑδάτων καὶ ἐσκέπτοντο τὴν ἤμποροῦσε νὰ τοῦ συνέβῃ.

ἌἨρχισε νὰ κυττάξῃ ἀπὸ τὸν φεγγίτη. Δὲν εἶχε φουσκισιες τώρα πειὰ, καὶ τὸ σύριγμα εἶχε παύσῃ. Ἐξω ἦσαν τὰ βαθειὰ σκοτάδια, μαῦρα καὶ πυκνά σὰν τὸ βελουδο, ἐκτὸς τοῦ μέρους ὅπου ἢ ἡλεκτρικὴ ἀκτίς εισέδυσεν εἰς τὸ νερὸ καὶ ἐδίδικνε τὸ χροῶμά του, ἓνα σταχτι κίτριναπὸ. Τότε τρία πράγματα, σὰν πύρινα σχήματα, ἐφάνησαν νὰ κολυμ-

βοῦν, τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ διακρίνη ἂν ἦσαν μικρὰ ἢ πελώρια καὶ εἰς ἀπόστασιν.

«Καθ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ ἐскиγραφεῖτο μετὰ διαγράμματα κυανωπά, λαμπερὰ σχεδὸν ὅσον ἢ φωτιᾶς μιᾶς ἀλιευτικῆς λέμβου, φωτιᾶς, πού ἐφαίνοντο νὰ διασκορποῦν πολὺ καπνῶν καὶ εἶχαν, ἀπὸ τὴν κάθε πλευρὰν των, κηλίδας ἀπὸ αὐτὸ τὸ φῶς, ὅπως τῆς θυρίδος τῶν πλοίων. Ὁ φωσφορισμὸς των ἐφάνη ἐλαττούμενος ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν φωτεινὴν ἀκτινοβολίαν τῆς λάμπας του, καὶ εἶδε τότε, ὅτι ἦσαν μικρὰ ψάρια κάποιου παραδόξου εἴδους, μετὰ μᾶτια καθ' ὑπερβολὴν μεγάλη καὶ τῶν ὁποίων τὰ σώματα καὶ ἡ οὐρὲς ἐτελειώσαν ἀποτόμως. Τὰ μᾶτια των ἦσαν γυρισμένα πρὸς αὐτὸν καὶ ἔκρινον, ὅτι παρηκολούθουν τὸ κατέβασμά του, ὑποθέτοντες ὅτι τὰ εἴκλυσε τὸ φῶς του.

«Ἄλλα, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, συνηώθησαν μετ' αὐτῶν ἐντὸς ὀλίγου. Καθ' ὅσον κατέβαινε, πικρετήρει ὅτι τὸ νερὸ ἐλάμβανε χλωμὸ χρῶμα καὶ ὅτι μικρᾶς φωτεινῆς κηλίδας ἐσπινθήριζαν μέσα στὴν ἀκτινοβολίαν των, ὅπως νὰ ἄτομα εἰς μίαν γραμμὴν ἡλιακοῦ φωτός. Τοῦτο πιθανὸν ὠφείλετο εἰς τὰ σύννεφα τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς λάσπης, τὰ ὅποια εἶχαν σηκώσῃ εἰς τὴν πτώσιν των τὰ μολύβδινα βάρη του.

«Καθ' ὄλον τὸν καιρὸν, πού ἐσύρετο πρὸς τὸ βάθος ἀπὸ τὰ μολύβδινα βάρη του, εὐρίσκετο εἰς ἓνα εἶδος λευκῆς ὀμίχλης, ὅσον πυκνῆς, ὥστε ὁ ἠλεκτρικὸς προβολεὺς δὲν ἐπετύγγανεν ἐντελῶς νὰ τὴν διαπεράσῃ πέραν μερικῶν ποδῶν. Καὶ ἐπέρασαν ὀλίγα λεπτὰ πρὶν νὰ καταπέσουν καὶ πάλιν εἰς τὸ βάθος τὰ μετέωρα στρώματα τῆς ὑποστάσεως. Τότε εἰς τὴν λάμψιν, πού ἔχουναν ἢ ἠλεκτρικῆς λάμπες του καὶ εἰς τὸν διαβατικὸν φωσφορισμὸν μακρινῆς ἀγέλης ψαριῶν, μπόρεσε νὰ δῆ, ὑπὸ τὸ ὑπερβολικὸν σκότος τῶν ὑψηλοτέρων ὑδάτων, μίαν κυμαινομένην ἐπιφάνειαν ἀπὸ πηλὸν λευκόφαιον, διακοπτομένην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ πυκνώματα περιπεπλεγμένα θαλασσίων κρίνων, πού κινούσαν τοὺς πειναλέους πλοκάμους των.

«Πεῖδ μακρὰ εὐρίσκοντο τὰ χαριτωμένα καὶ διαφανῆ σχήματα σωροῦ γιγαντιαίων σπόγγων. Εἰς αὐτὸ τὸ

ἔδαφος ἦσαν διασκορπισμένες εἰς μεγάλον ἀριθμὸν τοῦφφες ἀκανθωτῆς καὶ χαμηλῆς λαμπροῦ χρώματος πορφυροῦ καὶ μαύρου, τὰς ὁποίας ἔκρινον ὅτι θὰ εἶναι κάποιον εἶδος ἀκινῶν καὶ μικρὰ πράγματα μετὰ μᾶτια πολὺ μεγάλα, ἔχοντα μίαν περὶεργον ὁμοιότητα, τὰ μὲν μετὰ τῆς καθουρίδος, τὰ δὲ μετὰ τοὺς ἀστακοὺς, ἐσύροντο βραδέως μέσα εἰς τὸν συρμὸν τοῦ φωτός καὶ ἐξηφανίζοντο ἐκ νέου εἰς τὸ σκότος, ἀφήνοντα ὀπισθὲν των αὐλακὰς εἰς τὴν λάσπην.

«Ἐξαφνα τὸ περιπλέον πλῆθος τῶν μικρῶν ψαριῶν ἐστράφη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν ὅπως ἓνα σμήνος ψαρινῶν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ. Ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω του, ὅπως ἓνα φωσφορίζον χιόνι, καὶ εἶδε τότε ὀπισθὲν των ἓνα πλάσμα μεγαλυτέρων διαστάσεων, τὸ ὅποιον ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν σφαιρῶν.

«Στὴν ἀρχή, δὲν ἤμπορεσε νὰ τὸ διακρίνη ἢ ἀορίστως, ὡς μορφὴν ταλαντατευομένην, ἢ ὅποια μακρόθεν εἶδιδε τὴν ἰδέαν ἀνθρώπου περιπατοῦντος· ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν φωτεινὴν ἀκτινοβολίαν πού ἔρριπτεν ἡ λάμπα. Τὴν στιγμήν πού τὸ προσέβαλε τὸ φῶς, ἔκλεισε τὰ μᾶτια θαμπωμένο.

«Ἦτο ἓνα παράδοξον ζῶον σπονδυλωτόν. Τὸ κεφάλι του πορφυροῦν σκοτεινοῦ χρώματος, ὑπενθύμιζεν ἀορίστως τὸ τοῦ χαμαιλέοντος, ἀλλὰ τὸ μέτωπον ἦτο τόσον ὑψωμένον καὶ ἡ κοιλότης τοῦ κρανίου τόσον ἀνεπτυγμένη, ὥστε κανένα ἔρπετόν δὲν εὐρέθη ποτέ νὰ ἔχη παρόμοια. Ἡ κάθετος ἰσοροπία τοῦ προσώπου του, τοῦ εἶδιδε τὴν πλεονεξαιρετικὴν ὁμοιότητα μετὰ τὸ πρόσωπον ἀνθρωπίνου ὄντος. Δύο μᾶτια μεγάλα καὶ ἐξέχοντα ἐπρόβαλλαν ἀπὸ τὰς κόγχας κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς χαμαιλέοντος καὶ ὑπὸ τοὺς μικροὺς του ρῶθνας ἠνοιέτο πλατὺ στόμα ἔρπετοῦ μετὰ χεῖλη κερατοειδῆ. Εἰς τὸ μέρος τῶν ὠτων ἦσαν δύο ὑπερμεγέθη βράγχια, ἕξω τῶν ὁποίων ἐκυμάτιζαν πολυάριθμα νήματα, χρώματος ἐρυθροῦ κοραλλίου, καὶ ὑπενθύμιζαν τὰ βράγχια, τὰ ὅποια ἔχουν ἢ πολὺ νέες νάρκες καὶ εἰ ναρχαρία.

«Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχεν ἢ μορφὴν τοῦ ἀνθρώπινου, δὲν ἦτο τὸ παραδοξότερον χαρακτηριστικόν, τὸ ὅποιον προσέφερον αὐτὸ τὸ πλάσμα. Ἦτο δῖπουν· τὸ σῶμά του σχεδὸν

σφαιρικόν, ἦτο ἐν ἰσορροπίᾳ ἐπὶ ἐνὸς εἶδους τρίποδος συγ-
κειμένου ἀπὸ δύο πόδας, ὡς τῶν βατράχων, καὶ μιᾶν
παχειάν οὐράν, καὶ τὰ ἀνώτερα μέλη του, τὰ ὅποια ἦσαν
ἢ χονδροειδῆς γελειογραφία τῶν ἀνθρωπίνων βραχιόνων,
πολύ κατὰ τρόπον τῶν βατράχων, ἐκρατοῦσαν ἓνα μακρὸν
ἀκόντιον ὁστεῶδες, στολισμένον μὲ χαλκόν. Τὸ χρῶμα
αὐτοῦ τοῦ πλάσματος ἦτο ποικίλον, τὸ κεφάλι του, τὰ
χέρια του καὶ τὰ πόδια του ἦσαν πορφυρᾶ, ἀλλὰ τὸ δέρμα
του, πού ἐκρεμάτο κυματίζον, ὅπως θὰ ἔκαμναν ἐνδύματα,
ἦτο ἐνὸς σταχυτεροῦ φωσφορίζοντος. Ἔστεκεν ἐκεῖ, τυφλω-
μένον ἀπὸ τὸ φῶς.

«Εἰς τὸ τέλος, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος κάτοικος τῆς ἀβύσσου
ἐχαμήλωσε τὰ βλέφαρα καὶ ἔπειτα, φέρων τὸ ἐλεύθερον χέρι
του ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια του, τὰ ἐγούρλωσε, ἀνοιξε τὸ στόμα
καὶ ἤρθωσε κατὰ τρόπον ἀνθρώπινον μίαν φωνήν, ἢ ὅποια
διεπέρασεν ἀκόμη καὶ τὸ χαλύβδινον περικάλυμμα καὶ τὸ
ἐσωτερικὸν ἐπίστρωμα τῆς σφίρας. Πῶς ἤμπορεῖ νὰ βγῆ
μία φωνὴ χωρὶς πνεύμονας, ὁ ἔλσταντ δὲν ἀπησχολήθη νὰ
τὸ ἐξηγήσῃ. Τὸ πλάσμα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν,
εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκοτεινὸν μυστήριον, πού τὸ περιέβαλλον
ἀπὸ κάθε μέρος, καὶ ὁ ἔλσταντ τὸ ἠθάνθη περισσότερον
παρὰ πού τὸ εἶδε νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Βέβαιος, ὅτι τὸ φῶς
τὸ εἶχε προσελκύσῃ, διέκοψε τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Μετὰ
μίαν στιγμὴν, ὑπόκωφα κτυπήματα ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ
χάλυβος, καὶ ἡ σφαῖρα ἐταλαντεύθη.

«Τότε ἡ φωνὴ ἐπανελήφθη. Καὶ ἐφάνη εἰς τὸν ἔλσταντ,
ὅτι μία μακρινὴ ἠχὴ ἀπεκρίθη εἰς αὐτήν. Τὰ ὑπόκωφα
κτυπήματα ἐπανελήφθησαν καὶ ἡ σφαῖρα ἐταλαντεύθη ἐκ
νέου, ἔτριξεν ἐπὶ τοῦ ἄξονος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο τυλιγμένον
τὸ σχοινίον. Ἔμεινε στὰ σκότην, ζητῶν νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ
βλέμμα τὴν αἰωνίαν νύκτα τῆς ἀβύσσου. Καὶ μετ' ὀλίγον
εἶδε, πολὺ ἀσθενεῖς καὶ μακρινάς, ἄλλας μορφὰς φωσφο-
ρίζουσας καὶ ἀνθρωποειδεῖς νὰ σπεύδουν πρὸς αὐτόν.

«Μόλις γνωρίζων τί ἔκαμναν, ἐψηλάφησε τὰ τοιχώματα
τῆς κινουμένης φυλακῆς του γιὰ νὰ εὔρη τὸ κομβίον τοῦ
ἐξωτερικοῦ ἠλεκτρικοῦ προβολέως καὶ ἐπίσσε τυχαίως τὸ

τῆς μικρᾶς λάμπας, πού ἐφώτιζε τὸν ἐπεστρωμένον θαλα-
μίσκον του. Ἡ σφαῖρα ἐκυλίσθη καὶ αὐτὸς ἀνετρόπη.
Ἦκουσε σὰν φωνῆς ἐκπλήξεως καί, ὅταν ἐσηκώθη, εἶδε δύο
μάτια προσεκτικά, τὰ ὅποια ἐκύνταζαν ἀπὸ τὸν χαμηλό-
τερον φεγγίτην καὶ τὰ ὅποια ἀντανακλοῦσαν τὸ φῶς.

«Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, χέρια ἐκτυποῦσαν δυνατὰ τὸ
ἐξωτερικὸν τοῦ χάλυβος καὶ ἤκουσεν—ἐντύπως ἄριετὰ
φρικώδης εἰς τὴν θέσιν του—κτυπήματα ἐπανελημένα ἐπὶ
τοῦ μεταλλίνου περικάλυμματος, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευε
τὸ ὀρολόγιον τῆς μηχανῆς. Εἰς αὐτὸν τὸν κρόνον ἀληθῶς,
ἡ ἀγωνία τὸν ἐπνίξε, διότι, ἂν κατάρθωναν τὰ παράδοξα
αὐτὰ πλάσματα νὰ σταματήσουν τὴν κίνησιν, ἢ ἀπολύ-
τρωσις του ἦτο ἀδύνατος. Μόλις εἶχε σκεφθῆ τούτο,
ἠθάνθη τὴν σφαῖραν νὰ ταλαντεύεται καὶ τὸ τοίχωμα
ἐφάνη νὰ καταπίπτῃ βαρεῖα ἐπὶ τοὺς πόδας του.

«Ἐσβυσε τὴν μικρὰν ἐσωτερικὴν λάμπαν καὶ ἀπεκατέ-
στησε τὸ ρεῦμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντανακλαστικοῦ. Ὁ πη-
λῶδης βυθὸς καὶ τὰ ἀνθρωποειδῆ πλάσματα εἶχαν ἐξαφανι-
σθῆ, καὶ ἓνα ζεῦγος ψαριῶν ἀλληλοδιωκομένων ἐπέρασεν
ἐξαφνα πρὸ τοῦ φεγγίτου.

«Ἐσκέφθη ἀμέσως, ὅτι οἱ παράδοξοι αὐτοὶ κάτοικοι
εἶχαν κόψῃ τὸ σχοινὶ καὶ εἶχε λυτρωθῆ. Ἀνέβαιναν ὀλονὲν
γρηγορώτερα, ἔπειτα ἐστάθη μὲ ἓνα κλονισμόν, πού τὸν
ἔστειλε νὰ κτυπήσῃ τὸ ἐπεστρωμένον τοίχωμα τῆς φυλα-
κῆς του. Ἐπὶ ἡμισυ λεπτὸν ἦτο πολὺ τραχημένος γιὰ νὰ
ἠμπορέσῃ νὰ σκεφθῆ.

«Τότε ἠθάνθη, ὅτι ἡ σφαῖρα περιστρέφετο βραδέως
ἐφ' ἑαυτῆς μὲ ἓνα εἶδος ταλαντεύσεως καὶ τοῦ ἐφάνη ἐπί-
σης, ὅτι ἐπροχωροῦσεν ὀριζοντίως στὸ νερό. Περιμαζευό-
μενος ὄλος διόλου ἐπὶ τοῦ φεγγίτου, κατάρθωσε νὰ ἀπο-
καταστήσῃ μὲ τὸ βάρος του τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ ἐπανα-
φέρῃ πρὸς τὸ βάθος τὸ μέρος αὐτὸ τῆς σφίρας· ἀλλὰ
δὲν ἠμπόρεσε τίποτε νὰ ἴδῃ, ἢ τὴν ὠχρὰν ἀκτινοβολίαν τοῦ
ἀντανακλαστήρος του, πού προσέβαλλεν ἀνωφελῶς τὰ σκότην.
Τοῦ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ καλύ-
τερα ἂν ἔσβυνε τὴ λάμπα.

«Εἰς τοῦτο, ὑπῆρξε φρόνιμος. Μετ' ὀλίγα λεπτά, τὰ βελούδινα σιότῃ ἐγίναν σάν διαφανῆ, καὶ τότε μακράν, καὶ ἐπίσης ἀόριστα, ὅπως τὸ ζωδιακὸν φῶς θερυνῆς ἐσπέρας, εἶδε σχήματα νὰ κινοῦνται κάτωθεν αὐτοῦ. Ὑπέθεσεν, ὅτι αὐτὰ τὰ πλάσματα θὰ εἶχαν ἀποσπᾶσθαι τὸ σχοινίον του καὶ τὸν ἔσυραν κατὰ μῆκος τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης.

«Τότε, πέραν ἀπὸ τοὺς κυματισμοὺς τοῦ ὑποβρυχίου πεδίου, ἀόριστον καὶ μακρινό, εἶδεν ἀπέραντον ὀρίζοντα φωταυγείας ὠχρᾶς, ὅστις ἐξετείνετο ἐκατέρωθεν τόσον μακράν, ὅσον τὸ μικρὸν του παράθυρον τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνη. Πρὸς αὐτὸν τὸν ὀρίζοντα ἐρρυμουλεῖτο, ὅπως μία ἀερόσφαιρα, τὴν ὁποίαν ἀπαναφέρουν ἀπὸ τὴν πεδιάδα εἰς τὴν πόλιν. Ἐπλησίαζεν εἰς αὐτὸν βραδύτατα, καὶ βραδύτατα ἢ ἀόριστος ἀκτινοβολία καθωρίζετο εἰς σχήματα ὀριστικώτερα.

«Ἦτο σχεδὸν ἡ πέμπτη ὥρα ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ φωτεινὸν αὐτὸ ἔμβαδὸν καί, πρὶ αὐτῆν τὴν στιγμήν, ἤμπόρεσε νὰ διακρίνη ἕνα εἶδος διευθετήσας, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τὴν ιδέαν ὁδῶν καὶ σπιτιῶν συνηθροισμένων περὶ ζετὰ μεγάλου κτιρίου χωρὶς στέγην, ποὺ ὑπενθύμιζε παραδόξως μοναστήριον κατερειπωμένον. «Ὅλα αὐτὰ ἐξηπλοῦντο ὑποκάτω του ὅπως ἕνας χάρτης. Τὰ σπίτια ἦσαν ὅλα περίβολοι μὲ τοίχους χωρὶς στέγας καὶ τὸ ὑλικὸν των ἦτο, καθὼς τὸ εἶδεν ἀργότερον, ἀπὸ κόκκαλα φωσφορίζοντα καὶ ἔδιδεν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τὴν ὄψιν, ὅτι εἶχε κτισθῆ μὲ σεληνόφως διαλελυμένον.

«Ἀνάμεσα εἰς τὰς κατωτέρας κοιλότητας, κρηνοειδεῖς φυτεῖαι ἐξάπλωναν τοὺς πλοκάμους των καὶ μεγάλοι, ἐλαφροὶ καὶ λεπτοφυεῖς σπόγγοι ἀνέκλυπταν, σάν μινωρέδες λαμπροὶ καὶ σάν κρῖνοι ἀπὸ φῶς μεμβρανῶδες, ἐξῶ τοῦ γενικοῦ φωτὸς τῆς πόλεως. Εἰς τὰ ἀνοικτὰ διαστήματα, ἤμπόρεσε νὰ ἰδῆ μίαν κίνησιν, ὅπως πλήθους ἀνθρώπων, ἀλλ' εὐρίσκετο πολὺ ὑψηλά, ὥστε νὰ διακρίνη τὰ πρόσωπα ποὺ ἀποτελοῦσαν αὐτὰ τὰ πλήθη. Τότε, βραδέως, ἠ' θάνηθη ὅτι ἐσύρετο πρὸς τὸ βάθος καὶ βαθμηδὸν αἱ λεπτομέρειαι τῶν τόπων παρουσιάσθησαν καθαρώτερον εἰς τοὺς ὀφθαλ-

μούς του. Διέκρινεν, ὅτι αἱ σειραὶ τῶν μυστηριωδῶν κτιρίων, περιοριζομένων ἀπὸ γραμμὰς διεστιγμέναις μὲ στρογγύλα ἀντικείμενα, καὶ παρετήρησεν, ὅτι εἰς πολλὰ μέρη κάτωθεν του, εἰς μεγάλας ἀνοικτὰς ἐκτάσεις, ὑπῆρχαν σχήματα ὅμοια πρὸς ἀπολιθωμένους σκελετοὺς πλοίων.

«Βραδέως καὶ ἀσφαλῶς κατέβαινε, καὶ τὰ σχήματα ἐπάνωθεν του ἐγίνοντο λαμπρότερα, φωτεινότερα καὶ εὐκρινέστερα. Τὸν διεύθυναν πρὸς τὸ μέγα κτίριον, ποὺ κατεῖχε τὸ κέντρον τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤμποροῦσε νὰ ἰδῆ τὰς μορφάς, ποὺ ἔσυραν τὸ σχοινίον του. Ἐξεπλάγη νὰ ἰδῆ, ὅτι τὰ ἐξάρτια τοῦ ἐνὸς τῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζεν ἕν ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς πλατείας, ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ πλῆθος ὄντων χειρονομούντων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐκύτταζαν, ἔπειτα οἱ τοῖχοι τοῦ μεγάλου κτιρίου ἀνέβηκαν ἀθρόβως τριγύρω του καὶ τοῦ ἀπέκρυψαν τὴν ὄψιν τῆς πόλεως.

«Οἱ τοῖχοι ἦσαν ἀπὸ ἐσκληρυμένον εἰς τὸ νερὸν ξύλον, σιδερένια παλαμάρια, καλῶδια χάλκινα καὶ σιδερένια, κόκκαλα καὶ κρανία τῶν ναυαγῶν. Τὰ κρανία ἦσαν διατεθειμένα κατὰ μῆκος τῶν τοίχων εἰς ἑλικὰς, σπείρας καὶ καμπύλας φανταστικὰς. Εἰς τὰς κενὰς κόγχας των καὶ εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῶν τοίχων, ἔπαιζαν καὶ ἐκρύπτοντο πλῆθος μικρῶν ἀργυροχρῶων ψαριῶν. Ἐξαφνα τὰ αὐτιά του ἐγένεσαν ἀπὸ ἕνα ὑπόκωφον θόρυβον, ἕνα κρότον, ὅπως τὸν ὀξύν ἦχον τῶν κεράτων, τὸν ὁποῖον διεδέχθησαν μετ' ὀλίγον φανταστικὰ ἐπιφανήματα. Ἡ σφαῖρα ἐβυθίζετο πάντοτε, διερχομένη ἔμπροσθεν παραθύρων κωνοειδῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διέκρινεν ἀόριστως νὰ τὸν κυττάζων ἕνα μέγας ἀριθμὸς τῶν παραδόξων καὶ φαντασματικῶν αὐτῶν πλασμάτων. Καὶ ἤλθεν ἐπὶ τέλος νὰ ἀποτεθῆ, τοῦ ἐφάνη, ἐπὶ ἐνὸς εἶδους βωμοῦ εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας.

«Γώρα εὐρίσκετο εἰς ἕνα ἐπίπεδον, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ εὐκρινῶς τοὺς παραδόξους αὐτοὺς κατοίκους τῆς ἀβύσσου. Πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν παρετήρησεν, ὅτι εἶχαν γονατίσῃ ἔμπρὸς του ὅλοι, πλὴν ἐνός, ἐνδεδυμένου,

δπως ἐφαιnéτο, μὲ φόρεμα ἀπὸ λέπια συγκεκολλημένον
καὶ ἐστεμμένον μὲ διάδημα φωτεινόν, ὁ ὁποῖος ἔστεκεν
ἄρθριος, ἀνοίγων καὶ κλειών ἐναλλάξ τὸ τοῦ ἔρπετοῦ στόμα
του, ὡς νὰ διηύθυνε τοὺς ὕμνους τῶν λάτρων.

«Μία περίεργος παρόρμησις ἔκαμε τὸν Ἐλστεντ νὰ
ἀνάψῃ τὴν ἐσωτερικὴν του λάμπαν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ
γίγῃ ὄρατος εἰς τοὺς κατοίκους αὐτοῦ τῆς ἀβύσσου καὶ
αὐτὸ τὸ φῶς τοὺς ἔκαμε νὰ ἐξαφανισθοῦν παρευθὺς μέσα
εἰς τὸ σκότος. Εἰς τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολὴν, οἱ ὕμνοι
παρεχώρησαν τὴν θέσιν των εἰς θόρυβον ἐπιφανημάτων
χαρᾶς, καὶ ὁ Ἐλστεντ προτιμῶν νὰ τοὺς παρατηρῇ, διέκοψε
τὸ ρεῦμα καὶ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἄλλ’
ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὑπῆρξε πολὺ παραζαλισμένος, ὥστε νὰ
ἀντιληφθῇ τί ἔκαμναν, καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἠμπόρεσε νὰ
τοὺς διακρίνῃ, ἦσαν ἐκ νέου γονατισμένοι. Ἐξηκολούθουν
νὰ τὸν λατρεύουν οὕτως ἄνευ διακοπῆς ἢ ἀναπαύσεως ἐπὶ
τρεῖς ὥρας.

Ὁ Ἐλστεντ ἔκαμε μίαν ἀφήγησιν ἀπὸ τὰς πλέον λε-
πτομερεῖς τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αὐτῶν τῶν
ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶδαν ποτὲ οὔτε ἥλιον, οὔτε
σελήνην, οὔτε ἄστρον, καμμίαν γλοερὰν βλάστησιν, κανένα
πλάσμα ἀναπνεόν, ποῦ δὲν γνωρίζουν τίποτε περὶ φωτιᾶς
καὶ δὲν γνωρίζουν ἄλλο φῶς, ἢ τὴν φωσφορίζουσαν λάμψιν
τῶν ζῶντων ὀργανισμῶν.

Ὅσον ἐκπληκτικὴ καὶ ἀν εἶναι ἡ ἱστορία του, εἶναι
ἀκόμη πλέον ἐκπληκτικὸν νὰ βλέπωμεν, ὅτι ἄνθρωποι πολυ-
μαθεῖς, τόσοι ἔξοχοι, ὡς ὁ Ἄνταμς καὶ ὁ Τζένκινς, δὲν ἀνευ-
ρίσκουν τίποτε τὸ ἀπίστευτον εἰς αὐτὴν. Μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν
ἔβλεπαν κανένα λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον σπονδυλωτὰ πλά-
σματα, νοήμονα καὶ ἀναπνεόντα τὸ νερὸν, συνειθισμένα
εἰς μίαν θερμοκρασίαν πολὺ χαμηλὴν, εἰς μίαν πίεσιν ὑπέρ-
μετρον καὶ μιᾶς κατασκευῆς τόσοσιν βαρείας, ὥστε ζων-
τανὰ ἢ πεθαμένα νὰ μὴ μποροῦν νὰ πλέουν, τέτοια ὄντα
δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ζοῦν εἰς τοὺς κόλπους τῆς βαθείας
θαλάσσης, ἄγνωστα ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ὅπως ἡμεῖς ἀπόγονοι
τοῦ μεγάλου θηριομόρφου τῆς ἐποχῆς τῆς ἐρυθρᾶς γῆς.

«Αὐτὰ ἐν τούτοις θὰ μᾶς γνωρίζουν, ὡς πλάσματα παρα-
δοξὰ καὶ μετεωρικά, συνειθισμένα νὰ καταπίπτουν, ὅταν
ἀποθνήσκουν τυχαίως μέσα εἰς τὰ μυστηριώδη σκότη τοῦ
ὕγρου οὐρανοῦ των, καὶ ὄχι μόνον ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ
τὰ πλοῖά μας, τὰ μέταλλά μας, τὰς συσκευάς μας, ποῦ πί-
πτουν σὰν βροχὴ ἀδιαλείπτως εἰς τὴν νύκτα των. Κάποτε
μερικὰ ἀντικείμενα εἰς τὴν πτώσιν των θὰ τὰ κτυποῦν, θὰ τὰ
συντρίβουν, ὡς ἀπὸ τὴν κρίσιν κάποιας ἀνωτέρας δυνάμεως,
καὶ ἐνίοτε ἠμπορεῖ νὰ περιέλθῃ εἰς αὐτοὺς κάτι σπανιότητος
ἢ χρησιμότητος ἀνεκτιμήτου, ἢ τύποι ὑποβλητικαὶ καὶ
ἐμπνέοντες. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ μέχρις ὀρισμένου
τινὸς σημείου, τὴν συμπεριφορὰν των εἰς τὴν ἀφίξιν ἀν-
θρώπου ζῶντος, ἐὰν φαντασθῇ τί θὰ ἔκαμνε λαὸς βάρ-
βαροι εἰς ἓνε πλάσμα λαμπρὸν καὶ φωτοστεφανωμένον, τὸ
ὁποῖον θὰ κατέβαινεν ἔξαφνα εἰς τὸν οὐρανὸν μας.

Ὁ Ἐλστεντ θὰ ὑπεχρέωθῃ πιθανὸν νὰ συμπληρώσῃ
ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Πάτριάρχου,
κάθε λεπτομέρειαν τῆς παραδόξου ἐπὶ δώδεκα ὥρας δια-
μονῆς του ἐντὸς τῆς ἀβύσσου. Εἶναι βέβαιον, ὅτι εἶχε τὴν
πρόθεσιν νὰ γράψῃ τὴν ἀφήγησιν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκομε ποτὲ.
Καὶ εἰμεθα λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ περισυλλέξωμεν τὰ
ἀσύνδετα αὐτὰ τεμάχια τῆς ἱστορίας του, ἀπὸ τὰς ἀναμνή-
σεις καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ πλοίαρχου Σίμμονς,
τοῦ Οὐέμπριτς, τοῦ Στίβανς, τοῦ Λίντλεϋ καὶ ἄλλων.
Ἡμποροῦμεν νὰ σᾶς παραστήσωμεν δι’ εἰκόνων τμηματι-
κῶν, τὸ παμμέγιστον καὶ πένθιμον κτίριον, τοὺς ἀνθρώ-
πους γονατισμένους καὶ ψάλλοντας μὲ τὴν μελαγχολικὴν
χαμαιλέοντος κεφαλὴν των, τὸ εἶδος τοῦ ἀσθενῶς φαινεοῦ
ἐνδύματός των, καὶ τὸν Ἐλστεντ ποῦ εἶχεν ἀνάψῃ ἐκ νέου
τὴν ἐσωτερικὴν λάμπαν του καὶ ἐπροσπαθοῦσε ματαίως νὰ
τοὺς κάμῃ νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφήσουν τὸ σχοινὶ ποῦ
συγκρατοῦσε τὴν σφαῖραν. Ἐνα πρὸς ἓνα τὰ λεπτὰ ἐπερ-
νοῦσαν καὶ ὁ Ἐλστεντ παρατηρήσας τὸ ρολόι του, ἀνεκά-
λυψε μὲ τρόπον, ὅτι δὲν τοῦ ἔμενεν ὀξύγονον ἢ διὰ ἔσσεας
ὥρας ἀκόμη. Ἄλλ’ οἱ πρὸς τιμὴν του ὕμνοι ἐξακολου-

θοῦσαν ἐπίσης ἀνηλεῖς, ὡς νὰ ἦσαν οἱ νεκρικοὶ ὕμνοι τοῦ προσευχοῦς θανάτου του.

«Δὲν ἐνόησε ποτὲ μὲ ποῖον τρόπον ἀπελυτρώθη, ἀλλ' ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, ποῦ ἔμεινε προσηρητημένον εἰς τὴν σφαῖραν, αὐτὸ πρέπει νὰ ἐκόπη ἀπὸ τὴν συνεχῆ προστριβὴν ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ βωμοῦ. Ἐξάρνα ἡ σφαῖρα ἐκύλισε καὶ ἀνεπήδησεν ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον των, ὅπως ἓνα πλάσμα αἰθέριον, περιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ κενοῦ, θὰ διήρχετο τὴν ἀτιμόσφαιράν μας, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν γενέθλιον αἰθέρα του. Θὰ ἐξηφανίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των ὅπως μία φούσκα μὲ ὕδρογονόν ἀνεβαίνη εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ αὐτὸ θὰ τοὺς ἐφάνη ὡς μία παράδοξος ἀνάβασις.

«Ἡ σφαῖρα ἀνέβαινε μὲ μίαν ταχύτητα μεγαλυτέραν ἀκόμη ἀπὸ ἐκείνην ποὺ εἶχεν ὅταν κατέβαιναν, ὅταν ἦτο βαρεῖα ἀπὸ τὰ μολύβια. Ἐγινεν ὑπερβολικὰ θερμῆ. Ἀνέβαινε μὲ τοὺς φεγγίτας σαλευομένους, καὶ ἐνθυμείται τὸν χεῖμαρρον ἀπὸ τῆς φούσκας ποὺ ἄφριζεν ἐπάνω στὰ γυαλιά. Κάθε στιγμήν ἐπερίμενε νὰ τὰ ἰδῆ νὰ πεταχθοῦν σὲ κομμάτια. Ἐξάρνα κάποιον πρᾶγμα, σὰν ἓνας μεγάλος τροχός, τοῦ φάνηκεν, ὅτι περιεδινεῖτο μέσα στὸ κεφάλι του, τὸ ἐπεστρωμένον διαμέρισμα ἤρχισε νὰ στρέφεται ὀλόγυρά του, καὶ ἐλιποθύμησεν. Ἐπειτα αἱ ἀναμνήσεις του παύουν μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐπανευρέθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἱατροῦ».

Τοιαύτη εἶναι ἡ οὐσία τῆς παραδόξου ἱστορίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐλστέντ διηγήθη κατὰ τεμάχια εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ «Π τ ἄ ρ μ ι γ κ α ν». Ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐκθέσῃ ἐγγράφως ἀργότερον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά του ἦτο πρὸ πάντων ἀπησχολημένον ἀπὸ τὰς βελτιώσεις τῆς συσκευῆς του, βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξετελέσθησαν εἰς τὸ Ρίο.

Μᾶς ἀπομένει ἀπλῶς νὰ εἰπώμεν, ὅτι εἰς τὰς 2 Φεβρουαρίου 1896, ἐπεχείρησε τὴν δευτέραν του κατάβασιν εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ ὠκεανοῦ μὲ τὰς τελειοποιήσεις, τὰς ὁποίας τὸ πρῶτον πείραμά του τοῦ εἶχεν ὑπαγορεύσει. Δὲν θὰ γνωρίσῃ πιθανῶς κανεὶς ποιε τί τοῦ συνέβη. Δὲν ἐπανῆλθε. Τὸ «Π τ ἄ ρ μ ι γ κ α ν» περιέπλεε γύρω τοῦ

σημείου τῆς καταδύσεώς του, ζητῶντάς τον εἰς μάτην ἐπὶ δεκατριεὶς ἡμέρας. Ἐπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ρίο, καὶ ἡ εἶδησις ἐτηλεγραφήθη εἰς τοὺς φίλους του. Ἡ ὑπόθεσις μένει αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄλλ' εἶναι κάπως ἀπίθανον, ὅτι θὰ γίνῃ μία νέα ἀπόπειρα γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν παράδοξον αὐτὴν ἱστορίαν τῶν πόλεων τῆς ἀβύσσου τῶν θαλασσῶν, τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε δὲν ὑπωπτεύοντο.

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους, τρία διάφορα ἀστεροσκοπεῖα ἐσημείωσαν, σχεδὸν συγχρόνως, τὴν ἀταξίαν ἢ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὰς κινήσεις τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος, τοῦ πλέον μεμακρυσμένου ἀπὸ ὅλων τοὺς πλανήτας, τοῦ κινουῦνται γύρω εἰς τὸν ἥλιον. Τὸν Δεκέμβριον ἤδη, ὁ Ὁξιμβύ εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ μιᾷς ὑπόπτου ἐπιβραδύνσεως τῆς ταχύτητός του. Μία τέτοια εἶδησις δὲν μποροῦσε βεβαίως νὰ ἐνδιαφέρῃ κόσμον, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν κατοίκων ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν τοῦ πλανήτου Ποσειδῶνος. Οὕτως, ἐκτὸς τοῦ ἀστρονομικοῦ κόσμου, ἢ μεταγενεστέρα ἀνακάλυψις μιᾷς ἀσθενοῦς καὶ μακρινῆς κηλίδος, ἐπαυξηθείσης εἰς τὴν ἀμαυρωθεῖσαν χώραν, δὲν ἐπροξένησε καμμίαν σημαντικὴν ἀνησυχίαν. Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἐν τούτοις ἤρρεν αὐτὴν τὴν εἶδησιν ἀρετὰ ἀξιοπαρατήρητον, πρὶν ἀκόμη νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ ἐσχάτως ἀνακαλυφθεὶς ὄγκος ἀπέβαινεν ὀρυθητικῶς ὀλονὲν μεγαλύτερος, ὅτι αἱ κινήσεις του ἦσαν ἐντελῶς διάφοροι τῆς κανονικῆς περιστροφῆς τῶν πλανητῶν καὶ ὅτι ἡ παρέκκλισις τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ δορυφόρου του ἐλάμβανε τώρα πρωτοφανεῖς διαστάσεις.

Δυσκόλως δύναται κανεῖς, χωρὶς κάποιαν ἐπιστημονικὴν παιδείου, νὰ ὑπολογίσῃ ἀκριβῶς τὴν ὑπερβολικὴν ἀπομόνωσιν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ὁ ἥλιος μὲ τοὺς κόκκους τοῦ τῶν πλανητῶν, τὴν κόνιν τοῦ τῶν πλανητοειδῶν καὶ τῶν νεφελοειδῶν κομητῶν του, πλέει εἰς ἓνα κενὸν ἀπέραντον, τὸ ὁποῖον καταπλήσσει σχεδὸν τὴν φαντασίαν.

Πέραν τῆς τροχιάς τοῦ Ποσειδῶνος, εἶναι τὸ διάστημα, κενόν, καθ' ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη ἐξερεύνησις τὸ ἔχει διαγνώσῃ, χωρὶς θερμότητα, φῶς ἢ ἤχον, τὸ κενὸν ἄχρον καὶ σιωπηλόν, ἐπὶ τριάκοντα ἑκατομμύρια φορὰς ἐν ἑκατομμύριον χιλιόμετρων. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐλάχιστος ὑπολογισμὸς τῆς ἀποστάσεως, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ διασχίσῃ κανεὶς πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον τῶν ἀστέρων. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικoὺς κομήτας, κατωτέρους τὴν οὐσίαν καὶ τῆς ἐλαφρότερας φλογός, οὐδὲν ποτὲ, ἀνθρωπίνως γνωστόν, δὲν ὑπερέβη τὸ χάσμα τοῦτο τοῦ διαστήματος, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος τοῦ παραδόξου αὐτοῦ τυχοδιώκτου, πελωρίου ὄγκου οὐλῆς βαρσίας, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν μυστήριον τῶν οὐρανῶν, ἐσπευδεν ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν διὰ κάθε τηλεσκόπιον, σεβόμενον ἑαυτὸ, ἦτο εὐκρινῶς ὁρατός, ὡς ἐν σημεῖον διαμέτρου μόλις αἰσθητῆς, εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, πλησίον τοῦ Ρηγούλου. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἤμποροῦσαν νὰ τὸ παρατηρήσουν καὶ μετ' ἀπλάς διόπτρας.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια ἐδιάβασαν ἐφημερίδας, εἰδοποιήθησαν γιὰ πρώτη φορὰ περὶ τῆς πραγματικῆς σπουδαιότητος, τὴν ὁποίαν μποροῦσε νὰ ἔχη ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἐμφάνις εἰς τὸν οὐρανόν. Μία ἐφημερίς τοῦ Λονδίνου ἐτιτλοφόρησε τὴν εἰδήσιν: Μία σύγκρουσις πλανητῶν, καὶ ἐδημοσίευσεν τὴν γνώμην τοῦ Ντουσαίν, ὅτι ὁ παράδοξος οὗτος νέος πλανήτης θὰ προσέβαλε πιθανῶς τὸν Ποσειδῶνα. Οἱ χρονογράφοι ἀνέπτυξαν τὸ πρᾶγμα οὕτως, ὥστε εἰς τὰς πλείεστας τῶν μεγάλων πρωτευουσῶν τοῦ κόσμου, εὐρίσκοντο κατὰ τὴν 3 Ἰανουαρίου ὑπὸ τὴν προσδοκίαν, ἢ καὶ ἀόριστον ἀκόμη, κάποιου ἀσυνήθους ἀστρονομικοῦ φαινομένου· καὶ ὅταν γύρω τῆς σφαίρας ἐπακολουθεῖ τὸ λυκόφως, χιλιάδες ἀνθρώπων ὕψωσαν τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸν νὰ ἴδουν... τὰ παλαιὰ αἰ συνειθισμένα ἄστρα, ὅπως ἦσαν πάντοτε.

Εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸ ἄστρον ἐνεφάνη πρὸς τὴν αὐγὴν,

κατὰ τὴν ὥραν ποὺ οἱ Δίδυμοι ἐξηφανίζοντο καὶ τὰ ἄστρα ὠχριοῦσαν· μίαν αὐγὴν χειμερινήν, μίαν διάχυσιν φωτὸς νοσηροῦ, τὸ ὁποῖον συμπτυκνώνεται, καὶ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ ἀερίοφωτος καὶ τῆς λάμπας, ποὺ ἔλαμπε κίτρινον εἰς τὰ παράθυρα, ὅπου οἱ ἀνθρωποὶ ἀγρυπνοῦσαν. Ὁ ἀστυνομικὸς νυσταλέος τὸ παρετήρησε· τὰ πλήθη, ἀπληστολημένα εἰς τὰς ἀγοράς, ἐστάθησαν μετ' ἀνοικτὰ τὸ στόμα· οἱ ἐργαταὶ μεταβαίνοντες εἰς τὴν πρωΐνην ἐργασίαν των, οἱ γαλακτοπῶλαι, οἱ ὀδηγοὶ τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξίων, οἱ φίλοι τῶν φιλημῶν καὶ ὠχροί, οἱ ἄστεγοι ἀλῆται, οἱ φρουροὶ εἰς τὸ πλυμκεῖόν των καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν ὁ γεωργός, βαδίζων διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, οἱ λαθροπῆραι, ἐπιστρέφοντες, κρυφίως ἐφ' ὅλης τῆς χώρας, ἀκόμη σκοτεινῆς, ἡ ὁποία ξυπνοῦσε, ἐπὶ τῆς θαλάσσης οἱ ναυτικοὶ σκοπιωροὶ παραφυλάσσοντες τὴν ἡμέραν, ὅλοι μποροῦσαν νὰ δοῦν ἕνα μεγάλο ἄστρο λευκὸ, ποὺ ἐπρόβαλεν εἰς τὴν δυτικὴν χώραν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἦτο στυλνότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ μας· ἐσπινθηροβολουσε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν Ἑσπερον. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, αὐτὸ ἀπῆστραπεν ἀκόμη μεγαλύτερον καὶ λευκότερον, ὄχι πλέον μία ἀπλή κηλὶς φωτὸς ποὺ ἐτρεμόσβυεν, ἀλλ' ἕνας δίσκος στρογγύλος φωτὸς λαμπροῦ καὶ διαυγοῦς. Ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐπιστήμη δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ, οἱ ἀνθρωποὶ ἐκπλήττονται καὶ φοβοῦνται, διηγοῦμενοι πολέμους καὶ θεομηνίας, τοὺς ὁποῖους προαγγέλλουν τὰ φλογερά αὐτὰ σημεῖα εἰς τὸν οὐρανόν. Οἱ πείσμονες Μπόερς, οἱ μαῦροι Ὀττεντότσι, οἱ Αἰθίοπες τῆς Χρυσῆς παραλίας, οἱ Ἴσπανοὶ, οἱ Πορτογάλλοι, οἱ Γάλλοι, παρεφύλατταν μέσα εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ παραδόξου αὐτοῦ νέου ἄστρου.

Εἰς ἑκατὸν ἀστεροσκοπεῖα, αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ ἐνὸς συνεχοῦς ὑπερρεθισμοῦ, ὁ ὁποῖος μετ' οὐ πολὺ μετεβλήθη εἰς ἀναφωνήσεις, ὅταν τὰ δύο μακρινὰ ἄστρα, τρέχοντα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἐφάνησαν ὅτι καταδιώκονται.

Συνήθρισαν τὰς φωτογραφικὰς συσκευάς, τὰ φασμα-ο-σκόπια, κάθε εἶδος ὀργάνων, ὅπως ἀναγράφουν τὸ νέον τοῦτο καὶ καταπληκτικὸν φαινόμενον: τὴν κατὰ-στρεφὴν τοῦ κόσμου. Διότι ἦτο ἓνας κόσμος, ἓνας πλανήτης ἀδελφὸς τοῦ ἰδικοῦ μας, τῇ ἀληθείᾳ ἀπέριως μεγαλύτερος τῆς Γῆς μας, ὁ ὁποῖος τόσον αἰφνιδίως, ἐρρίπτετο πρὸς τὸν πυριφλεγῆ θάνατον. Ὁ Ποσειδῶν εἶχε προσβληθῆ ὠραῖα καὶ καλὰ ἀπὸ τὸ παράδοξον αὐτὸ ἄστρον, ποῦ ἤλθε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν διάστημα, καὶ ἡ ὀρμὴ τῆς συγκρούσεως εἶχε παρεῖναι κάμη ἀπὸ τὰς δύο στερεὰς σφαίρας μίαν εὐρεῖαν πετυρακτωμένην μᾶζαν. Αὐτὴν τὴν ἡμέραν δύο ὥρας πρὸ τῆς ἀυγῆς, τὸ μέγαλον ὠχρὸν καὶ λευκὸν ἄστρον διέγραψε τὴν τροχίαν του εἰς τὸν οὐρανόν, ἐξηφανίσθη πρὸς τὴν δύσιν καὶ ὁ ἥλιος ἀνυψώθη ὀπισθὲν του. Πανταχοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐξεπλήσσοντο· ἀλλὰ μεταξὺ ὄλων ἐκεῖνων, ποῦ ἐθαύμαζαν περισσότερον, ἦσαν αὐτοὶ οἱ ναυτικοί, συνήθεις παρατηρηταὶ τῶν ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ἀνὰ τὰς ἀπεραντοὺς θαλάσσας, δὲν ἐγνώριζαν τίποτε περὶ τοῦ νέου ἄστρου καὶ τὸ ἔβλεπαν τώρα νὰ ὑψώνεται, ὡς μία μικροτάτη σελήνη, νὰ ἀναβαίνει πρὸς τὸ ζενίθ, νὰ περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς των καὶ νὰ βυζιζέται εἰς τὴν δύσιν μαζὶ μὲ τὰ τελευταῖα σκότῃ τῆς νυκτός.

Ὅταν, ἐκ νέου, τὸ ἄστρον ἀνέτειλεν εἰς τὴν Εὐρώπην, πανταχοῦ εἶχαν συναχθῆ πλήθη θεατῶν· εἰς τὰς κατωφερείας τῶν λοφίσκων, εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, εἰς τὰς πεδιάδας, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς τὴν ἀνατολὴν γιὰ νὰ ἰδοῦν ἐμφανιζόμενον τὸ νέον ἄστρον. Ἐπρόβαλε, προηγουμένου λευκοῦ φέγγους, ὅπως τὴν λάμψιν μιᾶς μεγάλης ὠχρᾶς φωτιᾶς καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶχαν δῆ τὴν προηγουμένην νύκτα, ἐφώναζαν βλέποντάς το: «Εἶναι πειδὸν μεγάλο! Εἶναι πειδὸ λαμπερό!» Καὶ τῶ ὄντι, ἡ ἡμισέληνος, ἐτοιμὴ νὰ ἐξαφανισθῆ πέραν τοῦ δυτικοῦ ὀρίζοντος, ἦτο, κατὰ τὰς προφανεῖς διαστάσεις της, ἐκτὸς πάσης συγκρίσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχε μεθ' ὄλων αὐτῆς τὸ μέγεθος τόσον φῶς, ὅσον εἶχε τώρα ὁ μικρὸς κύκλος τοῦ παραδόξου αὐτοῦ νέου ἄστρου.

«Εἶναι πειδὸ λαμπερό!» ἐφώναζαν οἱ ἄνθρωποι, συναθροι-

ζόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἄλλ' εἰς τὰ σκοτεινὰ ἀστεροσκο-πεῖα, οἱ διανυκτερεύοντες ἐκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοὴν των καὶ διηρωτῶντο μὲ τὸ βλέμμα. «Πλησιάζει! ἔλεγαν, εἶναι πειδὸ κοντά!»

Ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον ἐπανελάμβαναν: «Εἶναι πειδὸ κοντά!» Ὁ τηλεγράφος μετεβίβαζεν αὐτὰς τὰς λέξεις ἐφρικῶ-ασαν κατὰ μῆκος τῶν τηλεφωνικῶν συρμάτων καί, εἰς χιλιά-δας πόλεων, στοιχειοθετοῦσε μὲ χέρια μαυρισμένα ἐταξίθετον τοὺς χαρακτῆρας: «Εἶναι πλησιέστερον!» Ἄνθρωποι, ποῦ ἔγραφαν τῆς γραφεῖα, προσεβλήθησαν ἀπὸ ἀνησυχίαν καὶ ἀφῆσαν τῆς πέννες των· ἄλλοι ποῦ συνωμ.λοῦσαν, εἰς χίλια μέρη, κατενόησαν τὸ ἀφάνταστον ἐνδεχόμενον τῆς σημα-σίας αὐτῶν τῶν λέξεων: «Εἶναι πλησιέστερον!» ποῦ διέ-τρεξαν κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν, ποῦ ἐξυπνοῦσαν εἰς τὰ ἦσχα καὶ ὑπὸ τὸν λευκὸν πάγον χωρία. Ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν δια-βάσῃ τὴν εἰδήσιν εἰς τὰς ταινίας τοῦ τηλεγράφου ἔστεκαν εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν, μέσα εἰς τὰς κιτρινωπὰς λάμψεις τῆς πρῶιας, καὶ τὸ ἀνήγγελλαν εἰς τοὺς διαβάτας: «Πλησιάζει!» Αἱ ὠραῖα γυναῖκες, δροσεραὶ καὶ χαρούμεναι, ἔμαθαν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διηγοῦντο ἀστεϊεύομεναι μεταξὺ δύο χορῶν καὶ προσεπειοῦντο εὐφωῶς ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤσθάνοντο: «Πειδὸν κοντά, ἀλήθεια; Τί περίεργον ποῦ εἶναι! Τί ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι ποῦ θὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀστρο-νόμοι γιὰ νὰ ἀνακαλύπτουν τέτοια πράγματα!»

Οἱ ἐρημικοὶ ἐπαῖται, ὀδοιποροῦντες κατὰ τὴν παγερὰν νύκτα, ἐμουρούριζαν αὐτὰ τὰ λόγια γιὰ νὰ παρηγοροῦνται παρατηρώντας τὸν οὐρανόν: «Κάνει πολὺ καλὰ ποῦ πλη-σιάζει, γιατί ἡ νυχτιά εἶναι κρύα ὅσον καὶ ἡ φιλανθρωπία!» Ἐν τούτοις, ἂν πλησιάζῃ, δὲν φέρει καθόλου ζέστην.

—«Τί μπορεῖ νὰ μοῦ κάμη ἓνα νέο ἄστρο!» ἐφώναζε μιὰ γυναῖκα, γονατισμένη ἐμπρὸς εἰς ἓνα νεκρό.

Ὁ σπουδαστής, ποῦ σηκώθηκε πολὺ πρῶτ' νὰ προστοι-μασθῆ γιὰ καμμιά ἐξέτασι, ἔθεσε τὸ πρᾶγμα ὡς πρόβλημα, ἐνῶ τὸ μέγαλον λευκὸν ἄστρον ἐσπινθοροβολοῦσε πλούσιον καὶ λαμπερὸν διὰ τῆς πάχνης τοῦ παραθύρου του: «Κεντρό-φυζ, κεντρομόλος», ἔλεγε μὲ τὴν σιαγόνα εἰς τὸ χέρι του,

«σταματᾷ ἓνα πλανήτην ἐν τῇ πορείᾳ του, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν κεντρόφυγα δύναμίν του, καὶ λοιπὸν ἔπειτα; Ἡ κεντρομόλος δύναμις ὑπερισχύει καὶ ἔρχεται νὰ πέσῃ στὸν ἥλιο! καὶ τότε... εἶμεθα στὸ δρόμο του; Τὸ σκέπτομαι!...»

Αὕτῃ ἡ ἡμέρα ὑπῆρξεν ὅπως αἱ ἄλλαι καὶ μετὰ τὰς τελευταίας φυλακὰς τοῦ παγεροῦ σκότους, ἀνέτειλεν ἐκ νέου τὸ παράδοξον ἄστρον. Ἦτο τόσον λαμπρὸν, ὥστε ἡ ἡμισέληνος δὲν ἐφαίνεται νὰ εἶναι ἢ ἓνα ὠχρὸν καὶ κίτρινον φάσμα ἐαυτῆς, κυμαινομένη, φοβερά, μέσα εἰς τὸ λυκόφως. Εἰς μίαν πόλιν τῆς νοτίας Ἀφρικῆς, ἓνας ἐπίσημος εἶχε νυμφευθῆ καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν φωταγωγημένοι ὅπως ἑορτασθῆ ἡ ἐπιστροφή του μετὰ τὴν σύζυγόν του. «Καὶ τὰ οὐράνια ἀκόμη ἐφωταγωγήθησαν!» εἶπεν ἓνας κόλαξ. Ὑπὸ τὸν Αἰγόκερω, δύο ἔρασταὶ Αἰθίοπες, ἀψφουῖντες ἐξ ἀμοιβαίου ἔρωτος τὰ ἔγγραφα θηρία καὶ τὰ κακὰ πνεύματα, ἦσαν περιμαζευμένοι κάτω ἀπὸ ἓνα πυκνὸν καλαμῶνα ποῦ ἐπετοῦσαν ἢ πυγολαμπίδες: «Εἶναι τὸ ἄστρο μας!» ἐψιθύρισαν καὶ ἤσθάνθησαν ἑαυτοὺς παραδόξως ἐνθαρρυνθέντας ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν λάμψιν του.

Ὁ μέγας μαθηματικὸς ἦτο καθισμένος πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ περιεοργάζετο μερικὰ χαρτιά. Οἱ ὑπολογισμοὶ του ἦσαν σχεδὸν τελειωμένοι. Μέσα σὲ μιὰ μικρὰν ἄσπρη φιάλη ἔμενεν ἀκόμη ὀλίγον ἀπὸ τὸ φάρμακον, ποῦ τὸν εἶχε κρατήσῃ ἄγρυπνον καὶ ἐνεργητικὸν ἐπὶ τέσσαρας μακρὰς νύκτας. Καθ' ἑκάστην, γαλήνιος, παιδρὸς, μετὰ τὴν ἰδίαν ὑπομονήν, ἔκαμνε τὸ μάθημά του εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ ἔπειτα ἐπανήρχετο ἀμέσως εἰς τοὺς σπουδαίους ὑπολογισμούς του. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σοβαρὸν, ὀλίγον ἰσχνὸν καὶ μαραμμένον ἕνεκα τῆς τεχνητῶς διατηρουμένης ἐνεργείας του. Ἐπ' ὀλίγον ἐφάνη βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του. Ἐξάφνα, ἐσηκώθη, ἐπῆγε στὸ παράθυρον καὶ ἀνέβασε τὸ στόρι. Ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ, ἔνωθεν τοῦ ἀθροίσματος τῶν στεγῶν, τῶν καπνοδόχων καὶ τῶν κωδωνοστασιῶν τῆς πόλεως, περιστρέφετο τὸ ἄστρον.

Τὸ ἐκύτταξεν ὅπως κυττάζουν μέσα στὰ μάτια ἓνα τολμηρὸν ἔχθρὸ. «Μπορεῖς νὰ με σκοτώσῃς, εἶπε, μετὰ

μικρὰν σιωπήν, ἀλλὰ σὲ κρατῶ—σὲ καὶ ὄλον τὸ σύμπαν—κλεισμένο σ' αὐτὸν τὸ μικρὸν ἐγκέφαλο. Δὲν θὰ μεταβληθῶ, καὶ μάλιστα τώρα!»

Τὰ βλέμματά του συνήνητησαν τὴν μικρὰν φιάλην. «Δὲν ὑπάρχει περὶ ἀνάγκη νὰ κοιμᾶται κανεὶς, τώρα!» εἶπε.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης ἡμέρας εἰσῆλθεν, ἀκριβῆς, εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ὅπου ἔκαμνε τὸ μάθημά του, ἀπέθεσε τὸ καπέλλο του εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης, κατὰ τὴν συνείθειάν του, καὶ ἐδιάλεξε προσεκτικὰ ἓνα χονδρὸν κομμάτι μαθητῶν του, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ μάθημά του ἀνδρὸν ἐκρατοῦσεν ἀκαταπαύστως αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς κιμωλίας μέσα στὰ δάκτυλά του, καὶ περιέπεσεν εἰς ἀνικανότητα μίαν φορὰν ποῦ τοῦ εἶχαν ὑπεξαίρεσῃ τὴν προμήθειάν του. Ἐπροχώρησε καὶ ἐκύνταξε κάτω ἀπὸ τὰ στακτερὰ φρύδιά του τὰς σειρὰς τῶν νεαρῶν καὶ δροσερῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ὑπεκλίθησαν ἔπειτα ἤρχισαν, κατὰ τὸν συνηθισμένον τρόπον του, μετὰ φράσεις προμελετημένας: «Ἐπῆλθον περιστάσεις... περιστάσεις ὑπεράνω τῶν δυνάμεών μου—εἶπεν—αἱ ὁποῖαι—ἐπανελάβε μετὰ μικρὰν ταῦσιν—θὰ με ἐμποδίσωσιν ὅπως συμπληρώσω τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον προεπὶθέμην νὰ ἀποπερατώσω μετ' ὑμῶν... Ὡς φαίνεται, κύριοι... ἵνα ἐκφράσω τὸ πρᾶγμα σαφῶς καὶ συντόμως... ἐπὶ ματαίῳ ἔζησεν ὁ ἄνθρωπος!»

Τότε αἱ μαθητὰὶ ἤρχισαν νὰ ἐνοοῦν...

Αὕτῃ τὴν νύκτα, τὸ ἄστρον ἀνέτειλεν ἀργότερον, διότι ἢ πρὸς ἀνατολὰς κίνησίν του τὸ εἶχε κάπως παρασύρῃ ἀπὸ τὸν Λέοντα πρὸς τὴν Παρθένον καὶ ἡ λάμψιν του ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ὁ οὐρανὸς ἔλαβε, καθ' ὅσον αὐτὸ ἀνυψῶτο, κυανοῦν φωτεινὸν χρῶμα καὶ τὰ ἄστρα ἐξηφανίσθησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐκτὸς τοῦ Διὸς, πλησίον τοῦ ζενίθ, τοῦ Καπέλλου, τοῦ Ἀλντεμπαρᾶν, τοῦ Σειρίου καὶ τῆς Ἀρκτου. Ἦτο πολὺ λευκὸ καὶ ὠραῖο. Πολλαχοῦ τοῦ κόσμου, εἶδαν, αὐτὴν τὴν νύκτα, ἓνα ἄλωνι ὠχρὸν ποῦ τὸ περιεκύκλωνε. Ἐγίνετο προφανῶς μεγαλύτερον εἰς τὸν κυανοῦν καὶ διαθλαστικὸν οὐρανὸν τῶν Τροπικῶν, ἐφαίνετο νὰ ἔχη τὸ τέ-

ταρτον σχεδόν τῶν διαστάσεων τῆς σελήνης. Ἐχιονίζε ακόμη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλ' ὁ κόσμος ἦτο ἐπίσης λαμπρῶς φωτισμένος, ὅπως μὲ ἓνα θερινὸν σεληνόφως. Ἔβλεπε ἐκεῖ καιεῖς ἀρκυτὰ μὲ αὐτὸ τὸ ψυχρὸν καὶ καθαρὸν φῶς γιὰ νὰ διαβάσῃ ἓνα ἔντυπον ἐντελῶς ἀγοραῖον, καί, εἰ τὰς πόλεις, ἢ λάμπες ἔκαιαν, κίτρινες καὶ πελιδνές.

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἀγρύπνησαν αὐτὴν τὴν νύκτα καθ' ὅλον τὸν χριστιανισμόν, ἓνας σιγανὸς ψιθυρισμὸς ἐκυμαίνεται εἰς τὸν ζωτικὸν ἀέρα τῶν ἐξοχῶν, ὅπως ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν εἰς τὰς ἐρείκας, καὶ αὐτὸς ὁ θορυβώδης ψιθυρισμὸς ἐπετείνετο κατὰ τὴν βοήν μέσα εἰς τὰς πόλεις. Ἦτο ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων ἐνὸς ἑκατομμυρίου σκοπιῶν, πύργων καὶ κωδωνοστασίων, ὁ ὁποῖος παρήγγελλεν εἰς τοὺς λαοὺς νὰ μὴ κοιμῶνται πλέον, ἀλλὰ νὰ συναθροισθοῦν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ νὰ προσεύχωνται. Καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ ἡ νύκτα ἐπενοῦσε καὶ ἡ γῆ ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο της, περὶ μέγαλο καὶ περὶ φωτεινὸ ἀνυσοῦτο τὸ ἐκθαμβωτικὸν ἄστρον.

Οἱ δρόμοι καὶ τὰ σπίτια ἦσαν φωτισμένα καθ' ὅλας τὰς πόλεις· τὰ ναυπηγεῖα καὶ αἱ δεξαμεναὶ τῶν λιμένων ἦσαν κατάφωτα καὶ ὅλαι αἱ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἡπείρων λεωφόροι ἦσαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα γεμάται ἀπὸ πλήθη ἀνθρώπων καὶ φώτων. Εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας, πού περιβάλλουν τὰς πολιτισμένας χώρας, τὰ ταχυδρομικὰ ἀτμόπλοια μὲ τὰς ἀσθμαιοῦσας μηχανάς των, τὰ πλοῖα μὲ τὰ φουσκωμένα πανιά, παραφορτωμένα μὲ ἀνθρώπους καὶ πλάσματα ζῶντα, ἀνήγοντο εἰς τὸ πέλαγος, πρὸς τὸν βορρᾶν. Διότι ἤδη ἡ προειδοποίησις τοῦ διασώμου μαθηματικοῦ εἶχε τηλεγραφηθῆ εἰς ὅλοκληρον τὸν κόσμον καὶ μεταφρασθῆ εἰς ἑκατὸν γλώσσας. Ὁ νέος πλανήτης καὶ ὁ Ποσειδῶν, συμπεπλεγμένοι εἰς μίαν περίπτωξιν ἀπὸ φλόγας, ἐστροβιλίζοντο ἰλιγγιωδῶς, μὲ βῆμα ὀλονὲν ταχύτερον πρὸς τὸν ἥλιον. Ἦδη, εἰς κάθε δευτερόλεπτον, ἡ φλεγόμενη αὐτὴ μᾶζα ὑπερέβαινεν ἑκατοντάδας μιλλίων καὶ εἰς κάθε δευτερόλεπτον ἡ τρομακτικὴ της ταχύτης ἠῤῥξανε. Συμφώνως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς πορείας της αὐτῆς, ἀλη-

θῶς εἶπεῖν, ὄφειλε νὰ περάσῃ εἰς ἀπόστασεν καμμιάς ἑκατοντάδος ἑκατομμυρίων μιλλίων ἀπὸ τῆς γῆς καὶ νὰ ἐπιδράσῃ κάπως ἐπ' αὐτῆς· ἀλλὰ πλησίον τῆς προβλεφθείσης πορείας του, ἡ ὁποία ἕως τώρα πολὺ ὀλίγον διαταράχθη, εὗρίσκετο ὁ πελώριος πλανήτης Ζεὺς καὶ αἱ σελήναι του, στρεφόμενοι λαμπρῶς περὶ τὸν ἥλιον. Καθ' ἑκάστην στιγμήν τώρα, ἠῤῥξανεν ἡ ἔλξις μεταξὺ τοῦ πυριφλεγοῦς ἄστρου καὶ τοῦ μεγαλυτέρου τῶν πλανητῶν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἔλξεως; Ἀφεύκτως ὁ Ζεὺς θὰ παρεξέκλινεν ἀπὸ τὴν τροχίαν του εἰς μίαν ἑλλειπτικὴν κίνησιν καὶ τὸ διάπυρον ἄστρον, παραμερισμένον ἀπὸ τὴν ἔλξιν τῆς ὁρμῆς του πρὸς τὸν ἥλιον, θὰ διεγράφε μίαν καμπύλην, θὰ προσέκρουεν ἴσως εἰς τὴν γῆν μας καὶ βεβαίως θὰ ἐπενοῦσε πολὺ πλησίον ἀπὸ αὐτὴν. «Σεισμοί, ἐκρήξεις ἡφαιστειῶν, κυκλῶνες, μεγάλαι πλήμμυραι, κατακλυσμοὶ καὶ μία ἀνύψωσις σταθερὰ τῆς θερμοκρασίας, ἀγνοῶ μέχρι ποίου ὅριου, εἶχε προφητεύσῃ ὁ μέγας μαθηματικὸς.

Ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν, γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τοὺς λόγους του, μεμινωμένον, ψυχρὸν καὶ ὄχρον ἐσπινθηροβολοῦσε τὸ ἄστρον τῆς προσεχοῦς καταστροφῆς.

Εἰς πολλοὺς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ἕως νὰ πονέσουν τὰ μάτια των, τὸ ἐκύτταζαν αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐφάνη ὅτι ἐπλησίαζε προφανῶς. Καὶ αὐτὴν τὴν νύκτα ἐπίσης, ὁ καιρὸς μετεβλήθη· τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλάβῃ ὅλην τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ἐμετριάσθη καὶ ἤρχισεν ἡ τῆξις τῶν πάγων.

Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆ καιεῖς, ἐπειδὴ ἔγινε λόγος δι' ἀνθρώπους πού προσήχοντο καθ' ὅλην τὴν νύκτα, πού κατέφυγαν στὰ πλοῖα ἢ ἐφυγαν πρὸς τὰ βουνά, ὅτι ὀλόκληρος ὁ κόσμος ἦτο ἤδη βυθισμένος εἰς τὸν τρόμον ἕνεκα τοῦ ἄστρου. Τῶ ὄντι, ἡ ἔξις καὶ ἡ συνήθεια διηύθυναν ἀκόμη τὸν κόσμον, καὶ ἐκτὸς τῶν συνομιλιῶν, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ψυχαγωγίας, εἰς τὴν λαμπρότητα τῆς νυκτὸς ἐννέα πρόσωπα ἐπὶ δέκα κατεγίνοντο ἀκόμη εἰς τὰς ἰδίας ἀσχολίας. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τὰ καταστήματα, ἐκτὸς ἀπὸ κανένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀνοίγαν καὶ ἔκλειαν εἰς τὰς

συνήθεις ὥρας των· οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ ἐρογολάβοι τῶν κηδεῖων ἐξακολουθοῦσαν τὸ ἐμπόριον των, οἱ ἐργάται μετέβαιναν εἰς τὰ ἐργοστάσια, οἱ στρατιῶται ἐγυμνάζοντο, οἱ πεπαιδευμένοι ἐμελετοῦσαν, οἱ ἐρασταὶ συνητῶντο, οἱ κλέπται παρεφύλατταν καὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, οἱ πολιτικοὶ προητοίμαζαν τὰ σχέδιά των. Τὰ πιστῆρια τῶν ἐφημερίδων ἐθορύβουν κάθε νύκτα καὶ πλεόν τοῦ ἐνὸς ἱερέως τῆς τάδε ἢ τάδε ἐκκλησίας ἠρνήθη νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἱερόν του καθίδρυμα γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐθεωροῦσεν ὡς ἕνα παράλογον πανικόν.

Αἱ ἐφημερίδες ἐπέμενον ἐπὶ τοῦ μαθήματος τοῦ χιλιόστου ἔτους, διότι καὶ τότε ἐπίσης οἱ λαοὶ εἶχαν προεξοφλήσῃ τὸ τέλος. Τὸ ἄστρον δὲν ἦτο — ἐν ἀπλοῦν ἀέριον — ἢ ἕνας κομήτης· καὶ ἐὰν ἦτο ἕνα ἄστρον, δὲν ἤμποροῦσε πιθανῶς νὰ κτυπήσῃ τὴν γῆν· δὲν ὑπῆρχε κανένα τέτοιο προηγούμενον. Αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ, εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας καὶ τέταρτον, ὥραν τοῦ Γκρίνουιτς*), τὸ ἄστρον ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πλησιέστερον σημεῖον τῆς γειτνιασεώς του μετὰ τὸν Δία. Τότε ὁ κόσμος θὰ ἤξευρε ποίαν τροπὴν θὰ ἐλάμβαναν τὰ πράγματα. Αἱ προειδοποιήσεις τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ, ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἐπιτηδεῖα καὶ ἀνιαρὰ διαφήμησις. Ἐπὶ τέλους, οἱ ὀρθοφρονούντες, ὀλίγον ἐξαφθέντες ὑπὸ τῆς συζητήσεως, ἐξεδήλωσαν τὰς ἀναλλοιώτους πεποιθήσεις των, μεταβαίνοντες ὅπως κοιμηθοῦν. Ὅμοίως ἢ βαρβαρότης καὶ ἢ ἀγριότης, κουρασμένες ἤδη ἀπὸ τὸν νέον τρόπον τῆς ζωῆς, ἐπέδωθησαν εἰς τὰς νυκτερινὰς ἐργασίας των, καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ κανενὸς σκόλλου ὠρουμένου, ὁ κόσμος τῶν ζῶων δὲν ἔδιδε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὸ ἄστρον.

Ἐν τούτοις, ὅταν ἐπὶ τέλους οἱ παρατηρητικοὶ Εὐρωπαϊοὶ εἶδαν τὸ ἄστρον νὰ ἀνατέλλῃ μίαν ὥραν ἀργότερον, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ὄχι μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν προηγούμενην

* Ἀστεροσκοπεῖον εἰς τὸν Τάμεσιν, ὁπόθεν διέρχεται ὁ μεσημβρινὸς τῆς Ἀγγλίας.

νύκτα, ὑπῆρξαν ἀκόμη ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ἀγρυπνοῦντες γιὰ νὰ γελάσουν μετὰ τὸν μεγάλο μαθηματικό, γιὰ νὰ θεωρήσουν τὸν κίνδυνον ὡς παρελθόντα.

Ἄλλ' ἀμέσως ὅλοι οἱ χλευασμοὶ ἔπαυσαν. Τὸ ἄστρον ἐμεγάλωνεν. Ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἐμεγάλωνε μετὰ μίαν ἐπιμονὴν τρομεράν, ὀλίγον μεγαλύτερον εἰς ἐκάστην ὥραν, ὀλίγον πλησιέστερον εἰς τὸ ζενιθ τοῦ μεσονυκτίου, ὁλονὲν λαμπρότερον, καὶ τοῦτο μέχρι τῆς ἐπομένης νυκτός. Ἐὰν ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς νὰ διαγράψῃ καμπύλην, ἐὰν δὲν ὑφίστατο καμμίαν ἀργοπορίαν εἰς τὰ περίξ τοῦ Διός, ἤμποροῦσε νὰ ὑπερβῇ τὸ μεσολαβοῦν διάστημα εἰς μίαν ἡμέραν. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τοῦ ἐχρειάσθησαν πέντε ἡμέραι ὀλόκληροι γιὰ νὰ φθάσῃ πλησίον εἰς τὸν πλανήτην μας. Τὴν ἐπομένην νύκτα ἐφθασεν εἰς τὸ τρίτον τοῦ ὄγκου τῆς σελήνης, ὅταν αὕτη δῦν, καὶ ἡ τῆξις τῶν πάγων ἤρχισεν. Ὅταν παρουσιάσθη ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, εἶχε σχεδὸν τὸν ὄγκον τῆς σελήνης, μετὰ μίαν λευκότητα ἐκτυφωτικήν· καὶ καυστικὴν. Ἐνας ζεστός ἄνεμος ἤρχισε νὰ φυσᾷ καθ' ὅσον τὸ ἄστρον ἀνυψοῦτο, ὁλονὲν ἐνδυναμούμενος. Εἰς τὴν Βιργινίαν, εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, ἔλαμπε κατὰ διαλείμματα διὰ μέσου μιᾶς φανταστικῆς πορείας θελλωδῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα συνεκλονοῦντο ἀπὸ ἰοχρόους ἀστράπας, ἐνῶ κατέπιπτε μία χάλαζα ἀνηκούστου σφοδρότητος. Εἰς Μανιτόβαν εἶχαν αἰφνιδίαν τῆξιν τῶν πάγων καὶ καταστρεπτικὰς πλημμύρας. Εἰς ὅλα τὰ βουνὰ τῆς γῆς, αὐτὴν τὴν νύκτα, τὸ χιόνι καὶ ὁ πάγος ἄρχισαν νὰ λυώνουν καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ποταμοί, ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν μεγάλων ἠπείρων, ἔτρεξαν πυκνοὶ καὶ θολοί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τῆς χαμηλῆς ἀκορογιαλιᾶς παρεσύρθησαν κορμοὶ δένδρων στροβιλιζομένων καὶ πτώματα ἀνθρώπων καὶ ζῶων. Τὰ νερὰ ἀνέβαιναν ἀσφαλῶς καὶ σταθερῶς ὑπὸ τὸ πένθιμον φῶς καὶ ἐξεχύνοντο ἀπάνω ἀπὸ τὰς ὄχθας, ἀκολουθοῦντα εἰς τὰς· κοιλάδας τοὺς πληθυσμοὺς ποὺ ἔφευγαν.

Κατὰ μῆκος τῶν ἐσχάτων παραλίων τῆς νοτίας Ἀμερικῆς καὶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Αὐστραλίαν, αἱ παλῖρροιαι

ὕψωθησαν τόσον, ὥστε κανένα ἀνθρώπινον μνημονικὸν δὲν ἐνθυμεῖτο παρομοίας καὶ ἡ καταγιγίς ἀπέλυσε τὴν νερά της εἰς πολλὰ μέρη, εἰς εἰκοσάδας μιλίων ἐσωτερικῶς τῆς χώρας, σκεπάζοντα ὁλοκλήρους πόλεις. Τόσον μεγάλῃ κατήντησεν ἡ θερμότης κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα, ὥστε ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἐθεωρήθη ὡς νὰ ἔφερον ὀλίγην δροσιά. Οἱ σεισμοὶ ἤρχισαν καὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐπιτείνωνται. Μετ' οὐ πολὺ, εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν, ἀπὸ τοῦ ἀρκτικοῦ κύκλου μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν, τὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν ἤρχισαν νὰ κλονίζονται καὶ νὰ βυθίζονται, χάσματα ἀνοίχθησαν, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ σπίτια ἐκρημνίσθησαν. Μία ὁλοκλήρος κλιτύς ὁροσειρᾶς τοῦ Κοτοπαξί κατέρρευσε εἰς μίαν μεγάλην δόνησιν καὶ μία ἐκρηξις λάβας ἀνεπήδησεν τόσον ὑψηλῇ, τόσον ἀφθονος, τόσον ὀρηκτικῇ καὶ τόσον ὑγρῇ ὥστε εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν ἔφθασε τὴν θάλασσαν.

Οὕτω τὸ ἄστρον, μετ' ἡντινήν σελήνην ἐπὶ τὰ ἴχνη του, διέσχισε τὸν Εἰρηηνικόν, σύρων ὀπισθὲν του, ὅπου τὰ κυματίζοντα κράσπεδα ἐνὸς φορέματος, τὴν θύελλαν καὶ τὸ πελώριον κύμα, τὸ ὁποῖον ἐξωγοῦτο εἰς τὴν κοπιώδη πορείαν του, ριπτόμενον ἐπὶ τῶν νήσων τὰς μὲν μετὰ τὸ δέ, τὰς ὁποίας ἐκαθάρισεν ἀπὸ κάθε ἴχνος ἀνθρώπινου. Ἐπειτα τὸ κύμα ἔγινεν ὀρηκτικὸν καὶ φοβερόν, μετ' ὀλίγην λάμψιν ἐκτυφλωτικὴν καὶ τὴν πνοὴν καμίνου, τοῖχοι ὕδατος πεντήκοντα ποδῶν ὕψους, τρέχων, μετ' ὀλίγην βρυχηθμῶν πενταλέου, ἐπὶ τῶν μακρῶν παραλίω, τῆς Ἀσίας, ἐρρίφθη μέσα εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Κίνας. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὸ ἄστρον, πλέον διάπυρον τῶρα, μεγαλύτερον καὶ λαμπρότερον ἀπὸ τὸν ἥλιον εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν, διέσχισεν τὴν ἀνηλεῆ λάμψιν του ἐπὶ τῆς ἀπεράντου καὶ πολυαριθμοῦ θρώπου χώρας, ἐπὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία μετ' ὀλίγην γόδας των, τὰ δένδρα, τοὺς δρόμους, τοὺς εὐρεῖς καὶ κλειρογυμένους ἀγρούς, τὰ ἑκατομμύρια τῶν αὐπνῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρετήρουν ἀκίνητοι μετ' ὀλίγην φλεγόμενον οὐρανόν· καὶ ἔπειτα, πολὺ χαμηλὸν κατ' ἄρχην καὶ αὐξάνοντα καθ' ὅσον ἐπλησίαζε, τὸν θοροβὸν τῶν κύματος. Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα.—μία φυγὴ πρὸς οὐδὲν μέρος, μετ' ὀλίγην βεβαρημένα ἀπὸ τὸν καύσωνα, τὴν ἀναπνοὴν ἀσθμαίνουσαν καὶ τὸν ἀέρα ποῦ ἐξέλιπε, καὶ ὕπισθεν, τὸ κύμα, ὅπως ἓνα τοῖχο, ὀρηκτικὸν καὶ ἐκθαμβωτικόν. Ἐπειτα ὁ θάνατος!

Ἡ Κίνα ἐσπινθηροβολοῦσεν ἀπὸ λευκὴν λάμψιν, ἀλλ' ἄνωθεν τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ἰάβας καὶ ὅλων τῶν νήσων τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας, τὸ μέγα ἄστρον ἐπέρασεν, ὅπως μία σφαῖρα πυρίνη, ἐρυθρὸν καὶ ἀλαμπές, ἕνεκα τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς στάκτης, ποῦ ἐξεμύσαν τὰ ἠφαίστεια γὰρ νὰ χαιρετίσουν τὸν ἐρχομὸν του. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔφερε τὸ κύμα τῆς λάβας καὶ κάτωθεν τὰ παφλάζοντα κύματα καὶ ἡ γῆ ὁλόκληρος συνεταράσσοντο καὶ ἐσαλεύοντο ἀπὸ δονήσεις καὶ σεισμοὺς φοβεροῦς. Μετ' οὐ πολὺ τὰ παμπάλαια χιόνια τοῦ Θιβέτ καὶ τῶν Ἰμαλαίων ἤρχισαν νὰ λυώνουν καὶ ἐρρίφθησαν ἀπὸ δέκα ἑκατομμύρια διώρυγας, αἱ ὁποῖαι ἀνωρύσσοντο ἀδιαλείπτως καὶ συνηγνῶντο πρὸς τὰς πεδιάδας τῆς Βιρμανίας καὶ τοῦ Ἰνδοστάν· αἱ ἀδιέξοδοι κορυφαὶ εἰς τὰς ἰνδικὰς ζόγκλας ἀνεφλέγησαν εἰς χίλια μέρη καὶ ὑπὸ τὰ ὀρηκτικὰ ὕδατα καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ στελέχη καὶ τοὺς κορμούς, πράγματα σκοτεινά, ἐκινουῦντο ἀκόμη ἀσθενῶς καὶ ἀντανაკλοῦσαν τῆς κόκκινες σὰν αἷμα γλῶσσες τῆς φωτιᾶς. Εἰς μίαν ἀνεκφραστον σύγχυσιν, ἓνα πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἔφευγαν κατὰ μῆκος τῶν μεγάλων καὶ παραποταμιῶν ὁδῶν, πρὸς τὴν τελευταίαν ἐλπίδα τῶν ἀνθρώπων, τὴν θάλασσαν.

Μεγαλύτερον ἀκόμη ἀπέβαινε τὸ ἄστρον, μεγαλύτερον, φλογερότερον καὶ λαμπρότερον, μετ' ὀλίγην ταχύτητα τῶρα τρομεράν. Ὁ τροπικὸς ὠκεανὸς εἶχε χάσῃ τὸν φωσφορισμὸν του καὶ ἀτμοί, στροβιλιζόμενοι, ἀνυψοῦντο εἰς φανταστατικὰς ἑλικὰς σκοτεινῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκυλίνοντο ἀκαταπαύστως περὶ τὰ πλοῖα, τὰ συγκλονούμενα ὑπὸ τῆς τρικυμίας.

Τότε ἔγινεν ἓνα θαῦμα. Ἐφάνη εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἄστρου, εἰς τὴν Εὐρώπην ὅτι

ἡ γῆ εἶχε παύση νὰ κινῆται. Εἰς χίλια μέρη τῶν πεδιάδων καὶ τῶν βουνῶν, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἶχαν φύγη ἀπὸ τὰς πλημμύρας, τὰς καταρρευσεις τῶν οἰκιῶν, τὴν καθίζησιν τῶν λοφίσκων, ἀνέμεναν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἄστρου. Εἰς μίαν ἀβελιότητα φοβερὰν, αἱ ὥραι διεδέχοντο τὰς ὥρας καὶ τὸ ἄστρον δὲν ἐφαίνετο. Μίαν φορὰν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι παρετήρησαν τοὺς παλαιούς ἀστερισμούς, τοὺς ὁποίους ἐπίστευσαν ἀπολεσθέντας διὰ παντός. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὁ οὐρανός, φλογερὸς καὶ διαυγής, ἐνῶ ἀκόμη τὸ ἔδαφος ἔτρεμε συνεχῶς· ἀλλ' εἰς τοὺς τροπικούς, ὁ Σειρίος, ὁ Κατέλλα καὶ ὁ Ἀλντεμπαρὰν ἔλαμπαν διὰ μέσου πυκνοῦ πέπλου ἀτμῶν. "Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο ἄστρον ἀνέτειλε, δέκα ὥρας περίπου ἀργότερον, ὁ ἥλιος ἀνῆλθε σχεδὸν ἀμέσως ὀπισθέν του καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς λευκῆς ἐστίας του ὑπῆρχεν ἓνας δίσκος σκοτεινός.

Κατὰ τὴν διάβασιν του ἄνωθεν τῆς Ἀσίας τὸ ἄστρον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ πίπτῃ ὀπισθεν τῆς κινήσεως τοῦ οὐρανοῦ αἰφνης, καθὼς ἐπερνοῦσεν ἄνωθεν τῶν Ἰνδιῶν, ἢ λάμψει του ἐσκιάσθη. "Ὀλῆ ἡ πεδιάς τοῦ Ἰνδοσιᾶν, ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου, κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα, ἦτο μία ἀπέραντος ἔκτασις ὕδατος, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἀνεκυπτον ναοὶ καὶ ἀνάκτορα, βουνὰ καὶ λοφίσκοι μαῦροι ἀπὸ τὸν κόσμον. Κάθε μιναρὸς ἦτο μία μᾶζα συγκεχυμένη ἀνθρώπων ποῦ ἐπιπταν, ἓνας—ἓνας, εἰς τὰ θολὰ νερά, καθύσον ἢ θερμότης καὶ ὁ φόβος τοὺς κατελάμβαναν. "Ὀλῆ ἡ χώρα ἐφαίνετο νὰ στενάζῃ καὶ νὰ θρηγῇ. Αἰφνης, μία σκιά ἐπέρασεν ἐπὶ τῆς καμίνου αὐτῆς τῆς ἀπελπισίας· μία πνοὴ ἀέρος δροσεροῦ καὶ ἓνας σωρὸς νεφῶν ἀνυψώθη εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἐψυχράνθη. Οἱ ἄνθρωποι, ποῦ σχεδὸν τυφλωμένοι παρετήρουν τὸ ἄστρον, εἶδαν ἓνα μαῦρον δίσκον νὰ γλιστρᾷ διὰ μέσου τῆς ἀκτινοβολίας του. Ἦτο ἡ σελήνη διερχομένη μεταξὺ τοῦ ἄστρου καὶ τῆς γῆς. Καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνακούφισιν ταύτης με μίαν παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ταχύτητα, εἰς τὴν ἀνατολὴν ὑψώθη ὁ ἥλιος· τότε με καταπληκτικὴν ταχύτητα

ἄστρον, ἥλιος καὶ σελήνη ἐρρίφθησαν ὁμοῦ διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ.

Οὕτω μετ' ὀλίγον, τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀνέτειλαν, διὰ τοὺς ἀγωνιῶντας Εὐρωπαίους, τὸ ἄστρον καὶ ὁ ἥλιος. Κα. ἐδιώχθησαν ὀρητικῶς ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ἐμετρίασαν τὴν πορείαν των καὶ τέλος ἐστάθησαν συγκεχυμένοι εἰς μίαν μόνην ἀκτινοβολίαν φλογὸς εἰς τὸ ζενίθ. Ἡ σελήνη δὲν ἐπεσκίαζε πλέον τὸ ἄστρον καὶ εὐρίσκετο ἀθέατος ἐντὸς τῆς λάμψεως τοῦ οὐρανοῦ. "Αν καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν ζώην, παρετήρουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτὸ τὸ θέαμα με αὐτὴν τὴν ἀναισθησίαν, ποῦ ἡ πείνα, ἡ κόπωση, ὁ καῦσών καὶ ἡ ἀπελπισία ἐπιφέρουν ὑπῆρξαν καὶ μερικοὶ ποῦ ἠδυνήθησαν νὰ κατανοήσουν τὴν ἔννοιαν τῶν σημείων τούτων. Τὸ ἄστρον καὶ ἡ γῆ ἐπλησίασαν μεγάλως, ὑπέστησαν τὰς κοινὰς των διαταράξεις καὶ τὸ ἄστρον εἶχε διέλθῃ. Ἦδη αὐτὸ ἀπεμακρύνετο ὁλονὲν ὀρητικώτερον εἰς τὴν τελευταίαν φάσιν τῆς ἰλιγγιώδους πτώσεώς του πρὸς τὸν ἥλιον.

Τότε τὰ νέφη συνοιθρήσθησαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν οὐρανόν· ὁ κεραυνὸς καὶ αἱ ἀστραπαὶ ἐξέφταναν τὸ ἐνδυμάτων γύρω τοῦ κόσμου· δι' ὅλης τῆς γῆς ἐπῆλθε κατακλυσμός βροχῆς, παρόμοιον τοῦ ὁποῖου οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶδαν πρῖν, καὶ ἐκεῖ, ὅπου τὰ ἡφαίστεια εἶχαν ἐξεμέσῃ τὰς φλόγας των πρὸς τοὺς θόλους τῶν νεφῶν, κατέπεσαν χεῖμαρροι λάσπης.

Παναχοῦ τὰ νερά ἐξεχειλίζαν· ἀφηναν ἐρείπια μέσα στὴ λάσπη καὶ τὸ ἔδαφος στρωμένο, ὅπως μία παραλία μετὰ τὴν τρικυμίαν, με πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἐπιπλεύσῃ, τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων. Ἐπὶ ἡμέρας τὰ νερά ἔτρεχαν, συμπαρασύροντα εἰς τὰ περάσματά των τὰ ἐρείπια, τὰ δένδρα καὶ τὰ σπῖτια· ἐσχημάτιζαν μεγάλους φραγμούς καὶ ἀνέσκαπταν τιτανικὰς χαράδρας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τόπου. Ἡμέραι θλίψεως ἐπηκολούθησαν τὸ ἄστρον καὶ τὸν κατακλυσμόν. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας καὶ μῆνας, αἱ δονήσεις τῆς γῆς ἐξηκολούθησαν. Ἀλλὰ τὸ ἄστρον εἶχε περάσῃ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι—

μενοι ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀναλαμβάνοντες σιγὰ-σιγὰ θάρρος, ἠμπόρεσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς ἐρειπωμένας πόλεις των, τοὺς καυμένους σιτοβολῶνάς των καὶ τοὺς βρεγμένους ἀγρούς των. Μερικὰ πλοῖα, ποὺ εἶχαν διασωθῆ ἀπὸ τὰς τρικυμίας, ἔφθασαν ἀποπλανηθέντα καὶ κατεστραμμένα, ἀναζητοῦντα μετὰ προσοχῆς τὴν ὁδὸν των μεταξὺ τῶν ὄλων νέων ὑφάλων καὶ τῶν νέων γραμμῶν τῶν ὑδάτων, τῶν ἄλλοτε γνωστῶν λιμένων. Ὅταν αἱ τρικυμίας ἔπαυσαν, οἱ ἄνθρωποι παρετήρησαν, ὅτι εἰς ὅλα τὰ μέρη αἱ ἡμέραι ἦσαν θερμότεραι ἀπὸ πρῖν, ὅτι ὁ ἥλιος ἦτο μεγαλύτερος καὶ ὅτι ἡ σελήνη, ἡλαττωμένα κατὰ τὰ δύο τρίτα τῶν ἀρχαίων διαστάσεών της, ἀνέπτυσσε τὰς φάσεις της εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας.

Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴν νέαν ἀδελφοσύνην, ἡ ὁποία ἀνεπτύχθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν διάσωσιν τῶν νόμων, τῶν βιβλίων καὶ τῶν μηχανῶν, ἀπὸ τὴν παράδοξον μεταβολήν, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, εἰς τὴν Γροιλανδίαν καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βαρφινείου θαλάσσης—οἱ ναυτικοί, ποὺ ἔφθασαν ἐκεῖ τότε, εὔρον αὐτὰς τὰς χώρας χλοερὰς καὶ χαριστάτας, ὥστε μόλις ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των—αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν διηγεῖται τίποτε, οὔτε καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν, τώρα, ὁπότε ἡ γῆ ἦτο θερμότερα πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον, πρὸς τοὺς πόλους. Δὲν ἠσχολήθη ἢ διὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἄστρου.

Οἱ ἀστρονόμοι τοῦ Ἄρεως—διότι ὑπάρχουν ἀστρονόμοι εἰς τὴν πλανήτην Ἄρην, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους—ὅπως τὸ φαντάζεται ὁ καθείς, ἔλαβαν μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτὰ τὰ φαινόμενα. Χωρὶς ἀμβολίαν, εἶδαν τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἰδικὴν των ἀποψιν. «Λαμβάνων τις ὑπ' ὄψιν τὸν ὄγκον καὶ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ βλήματος, τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη διὰ μέσου τοῦ ἡλιακοῦ μαγνητισμοῦ μέχρι τοῦ ἡλίου, ἔγραψεν ἕνας ἐξ αὐτῶν, ἐκπλήσσειται διὰ τὴν ὀλίγην ζῆμίαν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερον εἰς τὴν γῆν, ἂν καὶ τὴν ἐπλησίασε τόσον. Ὅλοι αἱ ἀρχαῖαι ὀροθεσίαι τῶν ἡπείρων καὶ οἱ ὄγκοι τῶν θαλασσῶν ἔμειναν

ἄθικτοι, καὶ ἀληθῶς εἶπεῖν, ἡ μόνη διαφορὰ φαίνεται νὰ εἶναι μία ἐλάττωσις τοῦ λευκοῦ ἀποχρωματισμοῦ (τὸν ὁποῖον ὑποθέτουν ὅτι εἶναι ὕδωρ παγωμένον) γύρω εἰς ἕκαστον τῶν πόλων». Τὸ ὁποῖον δεικνύει ἀπλῶς πόσον ἡ εὐρυτέρα τῶν ἀνθρωπίνων καταστροφῶν ἠμπορεῖ νὰ φανῆ ὡς μικρὸν πρᾶγμα, ἐξ ἀποστάσεως μερικῶν ἑκατομμυρίων μιλίων.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ἐβλεπαν τὴν μηχανὴν τοῦ Μόνσον, ποῦ πετοῦσε, ἀπὸ τὰς θυρίδας τῶν τραίνων, τὰ ὅποια ἐπερνοῦσαν ἐπὶ τῆς κυριωτέρας νοτιοδυτικῆς γραμμῆς ἢ ἐπὶ τῆς διακλαδώσεως ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Οὐίμπλεντον πρὸς τὸ Οὔουστε Πάρκ, ἢ ἀκριβέστερον, ἔβλεπαν μόνον τῆς παμμέγιστες σκαλωσιές, ποῦ περιώριζαν τὴν πτῆσιν τοῦ μηχανήματος. Ἐνυφούντο ὑπεράνω τῶν δένδρων, δίοδος ἀδιάβατος ἀπὸ δοκοὺς ξυλίνους καὶ σιδηρᾶς, περιπεπλεγμέναις, πελώριον δίτυον καλωδίων καὶ σχοινίων, τὸ ὅποιον ἐξηπλοῦτο ἐπὶ μήκους δύο σχεδὸν μιλίων. Ἀπὸ τῆς διακλαδώσεως ἡ δίοδος αὐτὴ ἐσυντομεύετο καὶ ἐν μέρει ἐκρύπτετο ἀπὸ λόφον κατεσπαρμένον μὲ ἐπαύλεις· ἀλλ' ἀπὸ τὴν κυρίαν γραμμὴν τὴν ἔβλεπαν πλαγίως, περιπλοκὴν σύνθετον ἀπὸ δοκοὺς καὶ καμπύλας ράβδους, ποῦ ἔκαμνε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς, τοὺς διευθυνομένους πρὸς τὸ Πόρτσμουθ, Σούθαμπτον καὶ τὰς δυτικὰς κομητείας.

Ὁ Μόνσον εἶχεν ἐπαναλάβῃ τὸ ἔργον, ὁποῦθεν τὸ εἶχεν ἀφήσῃ ὁ Μαξίμ· κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς αὐτὸ μὲ τελείαν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἀμαθῶν δημοσιογράφων, ποῦ εἶχαν παροξύνῃ καὶ ἀποθααρρύνῃ τὸν προκάτοχόν του. Ἐλεγαν, ὅτι εἶχε κατασπαταλήσῃ πλέον τοῦ ἡμίσεος τῆς μεγίστης περιουσίας του, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποῦ ἐπέτυχεν ἐφαίνοντο, εἰς μίαν γενεάν ἀνυπόμονον, ἐντελῶς ἀσήμαντα.

Ὅταν πέντε ἔτη σχεδὸν εἶχαν διαρρεύσῃ ἀπὸ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς κολοσσαίας σιδηρᾶς δίοδου τοῦ Οὔεστ

Πάρκ, και ὁ Μόνσον δὲν ἐπέτυχεν ἀκόμη νὰ ἔλθῃ νὰ πετάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν δημόσιον κήπον τοῦ Τραφαλγκάρ, οἱ καθ' ὄδον ἐκδρομεῖς γιὰ τὴν νῆσον τοῦ Οὐάιτ ἔλαβαν και αὐτοὶ ἐπίσης τὴν ἐλευθερίαν νὰ μειδιάσουν. Οἱ πολὺ εὐφρεῖς ἄνθρωποι, ὅπως μὴ θεωρήσουν τὸν Μόνσον ὡς ἓνα τρελλόν, προσβεβλημένον ἀπὸ τὴν μακίαν τοῦ ἐφευρίσκειν, τὸν κατηγοροῦσαν, ἄνευ οὐδενὸς λόγου, ὅτι εἶναι ἓνας ἀγύρτης, πάσχων ἀπὸ μακίαν διαφημίσεως.

Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἓνα τραῖνο πραινὸ συνδρομητῶν ἤμποροῦσε τὰ ἰδιῶ ἓνα λευκὸ τέρας νὰ ρίπτεται κατὰ μῆκος τοῦ ἑναερίου δικτύου τῶν δοκῶν και τῶν ῥάβδων και νὰ ἀκούσῃ τὰ ὑποστηρίγματα, τὰ ἐλατήρια και τὰ ἐπιστρώματα τῶν ἄκρων νὰ δονοῦνται, νὰ τρίζουν, νὰ βοῖζον ὑπὸ τὴν σύγκρουσιν. Τότε ὑπῆρχεν ἐκεῖ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ τραίνου, μία ἐξάνθησις πολυμόρφων προσώπων και ἡ ἀνάγνωσις τῶν πραινῶν ἐφημερίδων παρεχόρει τὴν θέσιν τῆς εἰς ζωηρὰς φιλονικίας ἐπὶ τοῦ ἐνδεχομένου τῆς πτῆσεως (εἰς τὰς ὁποίας οὐδὲν τὸ νέον ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐλέχθη ποτέ), μέχρι τῆς ἀφίξεως εἰς Λονδίνον, ὅπου τὸ φορτίον αὐτὸ τῶν ταξιδιωτῶν διεσκορπίζετο ἀνά τὴν πόλιν.

Ἡ ἀκόμη, εἰς κάποιον τραῖνο λαϊκὸν γεμάτεν ἀπὸ κόσμον, ποὺ ἐπανάφερον ὁμίλους ἐξηγητημένων ἀνθρώπων ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἀναπαύσεως εἰς τὴν παραλίαν, οἱ πατέρες και ἡ μητέρες εὗρισκαν αὐτὴν τὴν σκοτεινὴν συναρμογὴν, ποὺ ἀνωρθοῦτο εἰς τὸν ἀπὸ τὸ λυκόφως φωτισμένον οὐρανόν, χρήσιμον ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ διασκεδάξῃ τὴ μελαγχολίαν ἐνὸς χολερικοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνεσκίτρα ἐξαφνα εἰς τὸ γοργὸν πέρασμα πελωρίου μαύρου σχήματος, ποὺ κτυπώντας τῆς φτεροῦγές του ἀνυψοῦτο κατὰ μῆκος τῶν ὀλισθητῶν.

Αὐτὴ ἦτο ἀναντιρρήτως μίᾳ μεγάλῃ και θαυμασίᾳ ἐπιχειρήσις και ἓνα ἐξαιρετικὸν θέμα συνομιλίας· ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἐπίσης ἡ ἓνα πέταγμα ἐντὸς ὁρίων και οἱ πλεῖστοι ἐξ ἐκείνων, ποὺ ὑπῆρξαν μάρτυρες τῶν δοκιμῶν αὐτῶν, δὲν παρεδέχοντο, ὅτι αὐτὸ ἦτο ἓνα πρᾶγμα ποὺ ἐπετοῦσε. Εἰς

αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν, ἐφαίνετο πολὺ περισσότερον ὡς ἓνα εἶδος παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον ἀπομιμεῖται τὰ ρωσικὰ βουνα.

Ὁ Μόνσον, εἶπα, δὲν ἐταράχθη διόλου εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὰς γνώμας τοῦ τύπου. Ἄλλ' ἴσως δὲν εἶχε σχηματισθῆ ἡ μίαν ἀτελῆ ἰδέαν τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ἐχρειάζετο γιὰ νὰ γίνῃ κύριος τῆς τακτικῆς τῆς ἀεροπλοΐας, ὅπως προσαρμόσῃ ὀριστικῶς τὸ μέγα μηχανήμα ποὺ ἐπετοῦσε πρὸς ἐκάστην καταιγίδα και πρὸς ἐκάστην κίνησιν τοῦ ἀέρος· δὲν εἶχεν ἴσως ὁμοίως προβλέψῃ ποῖα ποσὰ θὰ τοῦ ἐστοίχιζεν αὐτὴ ἡ πάλῃ ἐναντίον τοῦ κεντροβαροῦς. Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἐπίσης τόσον ἀπαθὴς ὅσον ἐφαίνετο. Περιοδικῶς ἐλάμβανε δεσμίδας περικοπῶν, τὰς ὁποίας μυστικὰ τοῦ ἀπέστελε κάποιος ἀνατακοκριτῆς ἐφημερίδων· περιοδικῶς ἐπίσης ἐλάμβανε λογαριασμοὺς τῆς τραπέζης του, και δὲν ἀνησυχοῦσεν οὔτε γιὰ τὸ γελοῖον, οὔτε γιὰ τὸν σκεπτικισμόν ποὺ ἐγεννᾶτο· συνεκινήθη γιὰ τὴν λήθην, ποὺ ἠῦξανεν ὅσον ἐπενοῦσαν ἡ ἡμέρες και τὸ χρῆμα ἐξηγελεῖτο βραδέως. Δὲν ἦτο πλέον ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Μόνσον ἀπέπεμπε τὸν συντάκτην ἐφημερίδος θηρεύοντα εἰδήσεις. Ἄλλ' ὅταν ὁ ρέπορτερ ἔπαυσε νὰ ἔρχεται νὰ τὸν ἐνοχλῆ, ὁ Μόνσον, ἐνδομύχως, ὑπῆρξε πολὺ ὀλιγώτερον εὐχαριστημένος. Ἐν τούτοις, ἡμέραν μεθ' ἡμέραν, τὸ ἔργον ἐξακολουθοῦσε και αἱ πολλαπλαῖ και λεπτολόγιο δυσκολίαι, αἱ ὁποῖαι προεκλήθησαν ὡς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς μηχανῆς, ἤλαττοῦντο κατ' ἀριθμόν. Ἡμέραν μεθ' ἡμέραν ἐπίσης τὸ χρῆμα ἐξηγελεῖτο, ἕως ὅτου ἡ ἐξίσωσις τοῦ λογαριασμοῦ του δὲν ἦτο πλέον ὑπόθεσις ἑκατοντάδων χιλιάδων, ἀλλὰ δεκάδων μόνον χιλιάδων. Καὶ ἐπὶ τέλους ἦλθε μίᾳ ἐπέτειος.

Ὁ Μόνσον, καθήμενος εἰς τὸ μικρὸν ἐργαστήριον τῶν σχεδίων, παρετήρησεν ἐξαφνα τὴν χρονολογίαν ἐπὶ τοῦ ἡμεροδείκτου τοῦ Οὐντχάους.

— Σήμερα εἶναι, ἡμέρα μετὰ τὴν ἡμέρα, πέντε χρόνια ποὺ ἀρχίσαμεν, εἶπεν ἀποτόμως.

— Ἀλήθεια; ἀπήντησεν ὁ Οὐντχάους.

— Αὐτὲς ἡ ἀτελείωτες βελτιώσεις εἶναι ποῦ μᾶς παίζουσι παγνίδια τοῦ διαβόλου, εἶπεν ὁ Μόνσον, δαγκάνων ἕνα καρφάκι τῶν σχεδιογραφημάτων.

Τὰ σχέδια τῶν νέων πτερύγων τῆς ὀπισθίας ἕλικος ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐμπρὸς του ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἔρριψε τὸ ἀπὸ ὀρειχάλκινον κίτρινον καρφάκι μέσα στὸ χαρτοκόλαθο καὶ ἤρχισε νὰ τυμπανίζει μὲ τὰ δάκτυλά του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Αὐτὲς ἡ βελτιώσεις! Οἱ μαθηματικοὶ θὰ κατορθώσουσι ποτὲ νὰ τῆς σπουδάσουσι ἐπαρκῶς γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξουσι ἀπὸ αὐτάς τὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ αὐτὰ τὰ ψηλαφήματα; Πέντε χρόνια.... νὰ διδαχθῆ κανεὶς μὲ ἀποτυχίες... ὅταν ἤμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ κανονισθῆ προηγουμένως ὅλον τὸ πρᾶγμα.... Καὶ τὰ ἔξοδα ὅλων αὐτῶν! Εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν ἤμποροῦσα νὰ μισθώσω ἰσοβίως τρεῖς ἀριστούχους τοῦ πανεπιστημίου... Ἀλλὰ θὰ ἐπετύγχαναν μόνον νὰ εὔρουσι μερικὰ θεωρήματα ἀνωφελῆ, ἀφορῶντα τὴν πνευματικὴν. Τί καιρὸν ἐπεράσαμεν, Οὐντχάους!

— Γιὰ νὰ χυθοῦν αὐτὰ θὰ χρειασθοῦν τρεῖς ἑβδομάδες, πληρώνοντας ἕνα περιπλέον, εἶπεν ὁ Οὐντχάους.

— Τρεῖς ἑβδομάδες! ἐπανελάβεν ὁ Μόνσον, ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ τυμπανίζει.

— Τρεῖς ἑβδομάδες, τὸ ὀλιγώτερον, ἐπέμεινεν ὁ Οὐντχάους, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξαιρετικὸς μηχανικός, ἀλλ' ἀνάξιος παρήγορος.

Ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὰ φύλλα καὶ ἤρχισε νὰ σκιαῶζῃ τὰς γραμμάς. Ὁ Μόνσον ἔπαυσε τὴν μουσικὴν του καὶ ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ τὰ νύχια του περιτηρῶν ἀτενῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ Οὐντχάους.

— Πόσος καιρὸς εἶναι, ποῦ μιλοῦν γιὰ τὴν τρέλλα τοῦ Μόνσον; ἠρώτησεν ἔξαφνα.

— Ὡ! Ἐνα ἔτος περίπου, ἀπήντησεν ὁ Οὐντχάους μὲ τόνον ἀδιαφορίας καὶ χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια.

Ὁ Μόνσον ἐσφύριζε μέσα στὰ δόντια του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον. Οἱ στερεοὶ σιδηροὶ στῦλοι, ποῦ

ὑπεβάσταζαν τὰς ὑψωμένας τροχιάς, κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ἡ μηχανὴ ἐλάμβανε τὴν ὀρμὴν τῆς, ἀναρθοῦντο ὅλως πλησίον καὶ τὸ μηχανήμα ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸ ἀνώτερον πλάσιον τοῦ παραθύρου. Διὰ μέσου τοῦ ἄλλους τῶν μεταλλικῶν ἐρθροβαφῶν ὑποστηριγμάτων, κοσμουμένον μὲ σειρὰς καρφίων, ἡ θεὰ ἐξετέινετο ἐπὶ ὀραίου τοπίου πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑσσεξ. Ἐνα τραῖνο ἐγλιστροῦσεν ἀθρόβως εἰς μικρὰν ἀπόστασιν καὶ ἡ βοή του κατεπνίγετο ἀπὸ τὰ σφυροκοπήματα τῶν ἐργατῶν. Ὁ Μόνσον ἐφαντάσθη μορφὰς χλευαστικὰς εἰς τὰς θυρίδας τῶν βαγονίων. Ἦρχισε νὰ βλασφημῆ ἀγροίκως μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ συνέβληψε λυσσωδῶς μίαν χονδρὴν μυῖαν, ποῦ ἦλθεν ἔξαφνα νὰ βομβίσῃ δυνατὰ ἐπάνω στὸ τζάμι.

— Τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ Οὐντχάους, ρίπτων ἐκπεπληγμένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ προϊσταμένου του.

— Ἀρχίζω νὰ ἀηδιᾶζω γιὰ ὅλα αὐτά.

Ὁ Οὐντχάους ἔξυσε τὸ μάγουλό του.

— Ὡ! εἶπε μετὰ παῦσιν σκέψεως καὶ ἀπωθῶν τὸ σχεδιογράφημα.

— Ἴδου ἡλίθιοι.... Προσπαθῶ νὰ κατακτῆσω καὶ πάλιν ἕνα νέον στοιχεῖον.... Προσπαθῶ νὰ πραγματοποιήσω κατὶ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνατρεφῆ ὅλους τοὺς ὄρους τῆς ζωῆς... καὶ ἀντὶ νὰ λάβουσι διὰ τὰς προσπαθείας μου ἕνα εὐφρὺς ἐνδιαφέρον, περιγελοῦν καὶ κάμνουσι βλακώδεις ἀστεϊσμούς, ὑβρίζοντάς με καὶ δίδοντες ὀνόματα γελοῖα εἰς τὰ μηχανήματά μου.

— Πλήθος ἡλίθιων! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Οὐντχάους, ἐπαναφέρον τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ σχεδιογραφήματος.

Αὐτὸ τὸ ἐπίθετον, πρᾶγμα περίεργον, ἐπέφερον εἰς τὸν Μόνσον ἐλεφρὸν μορφασμὸν.

— Ὁπωσδήποτε, ἀρχίζω νὰ εἶμαι ἀηδιασμένος ἀπὸ ὅλ' αὐτά, Οὐντχάους! ἐπανελάβε μετὰ μίαν σιγὴν.

Ὁ Οὐντχάους ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακον ἢ ἡ ὑπομονή, ὑποθέτω, ὅπ' ἔλαβεν ὁ Μόνσον, βυθίζων τὰ χέρια του στῆς τσέπες του. Ἐμπῆκα στὸ δρόμο... καὶ ὅπως ἔστρωσα θὰ πλαγιάσω.

Δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω πίσω. Θὰ πάω ἕως τὸ τέλος... Θὰ ἐξοδεύσω μέχρι τοῦ τελευταίου μου ὄβολου καὶ ὅτι θὰ ἤμπορέσω νὰ δανεισθῶ, ἀλλ' ἐν τούτοις σᾶς τὸ βεβαίωμα, Οὐντχάους, εἶμαι πολὺ ἀηδιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴ σατανικὴ ὑπόθεσι. Ἐὰν εἶχα μεταχειρισθῆ τὸ δέκατον μέρος αὐτοῦ τοῦ χρήματος γιὰ νὰ δωροδοκῆσω τοὺς πολιτικούς, πρὸ καιροῦ θὰ μὲ εἶχαν κάμη βαρωνέτον.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Κύριε Οὐντχάους, εἶπεν ὁ Χοῦπερ, ὁ ἀρχιεργάτης, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν μισοανοιγμένη θύρα.

— Αἶ, λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Οὐντχάους, χωρὶς νὰ στραφῆ.

— Συνέβη τίποτε; ἐξηκολούθησεν ὁ Χοῦπερ.

— Συνέβη τίποτε; ἐπανέλαβεν ὁ Οὐντχάους.

— Ὁ κύριος ἀνέβηκε στὴς σκαλωσιῆς βλασφημῶντας καὶ φωνάζοντας.

— Ὡ! ἀπήντησεν ὁ Οὐντχάους.

— Αὐτὸ δὲν τὸ συνηθίζει, κύριε!

— Α!

— Ἐσκεπτόμην ἴσως...

— Μὴ σκέπτεσθε τίποτε, συνεβούλευσεν ὁ Οὐντχάους, ἐξακολουθῶν νὰ θαυμάζῃ τὰ σχεδιογραφήματά του.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

— Στὸ διάβολο, ὅπως κι' ἂν εἶναι! ἀνεφώνησεν ὁ Μόνσον, ὁρμῶν ἔξαφνα ἔξω τοῦ δωματίου.

Ἐὐθεῖαν ἐμπρός του, μὲ αὐτὴν τὴν ἀόριστον ἔκφρασιν, τὴν ὅποιαν εἶχε πάντοτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴν συμπάθειά του καὶ ἐκτυποῦσε τὸ τραπέζι μὲ τὸν μελυβδοφόρον του. Ὁ Μόνσον τὸν παρετήρησε μίαν στιγμὴν.

μεγάλην ἀνακούφισιν ὄλων καὶ τὴν στενοχωρίαν τοῦ ἀρχι-
μαγείρου του.

Ἡ ἄμεσος αἰτία ὄλων αὐτῶν, τὸ μικρὸν σπέρμα τῆς
στενοχωρίας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔξαφνα ἐπιφέρει ὄλην αὐτὴν
τὴν ἀπαρέσκειν ὡς πρὸς τὴν ἀγαπητὴν του ἐπιχειρήσιν
—εἶναι αὐτὰ τὰ ἀσήμεντα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπιφέρουν τὰς
μεγαλυτέρας μας ἀποφάσεις— ἦτο ἡμίσεια δωδεκάς
ἀπερισκέπτων παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας ἔκαμε μία εὐ-
μορφη κόρη, κομφοντυμένη, ἔχουσα ὠραίαν φωνὴν καὶ
κάποιο πρᾶγμα ἀνώτερο κ' ἀπὸ τὴν εὐμορφιά μέσα στὰ
γλυκὰ γκριζὰ μάτια της. Καὶ ἀνάμεσα εἰς αὐτὴν τὴν ἡμί-
σειαν δωδεκάδα τῶν παρατηρήσεων, αὐταὶ ἰδίως αἱ λέξεις:
ἡ γρέλλα τοῦ Μόνσον. Ἡ κόρη ἐπίστευεν, ὅτι ἐφέρετο κατὰ
θελκτικὸν τρόπον εἰς τὸν Μόνσον. Τὴν ἐπομένῃ ἡμέρᾳ
ἐσκέπτετο τὴν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ποῦ θὰ εἶχε κάμῃ
καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐκπλαγῇ περισσότερον
αὐτῆς, ἂν ἐμάνθανε τὴν πραγματικὴν ἐντύπωσιν τῶν
λόγων της ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Μόνσον. Καλῶς ἐξετα-
ζομένου τοῦ πράγματος, ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι δὲν τὸ ἔμαθε
ποτέ.

— Ποῦ εὐρίσκεσθε μὲ τὴν πετώσαν μηχανήν σας; ἤρῳ-
τησεν αὐτῇ.

(—Θὰ συναντήσω ποτὲ κανένα ποῦ θὰ ἔχη τὴ γινῶσι
νὰ μὴ μοῦ ὑποβάλλῃ αὐτὴν τὴν ἐρώτησι; ἐσκέφθη ὁ Μόνσον).

— Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον στὴν ἀρχή, δὲν εἶν'
ἔτσι;

(— Νομίζει πῶς φοβοῦμαι).

— Αναγγέλλουν τὰς παραστάσεις τοῦ Ζοργκόν· τὸν
ἔχετε ἤδ' ἀκούσῃ πριστάνοντα;

(— Μετὰ τὰς φιλοφρονήσεις, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὴν
μανίαν μου, ἐρχόμεθα εἰς μίαν λογικὴν συνομιλίαν).

Διαχύσεις αἰσθημάτων ἀφορῶσαι τὸν Ζοργκόν· βα-
θμιαία ἐξασθένησις τῆς συνομιλίας, ἡ ὁποία ἐτελειώσε μὲ
αὐτά:

— Θὰ μὲ εἰδοποιήσετε πότε ἡ πετώσα μηχανή σας

θὰ εἶναι ἔτοιμη, κύριε Μόνσον, γιὰ νὰ μπορέσω ἐγκαίρως
νὰ κρατήσω καμμιά θέσι;

(—Θὰ ἐπίστευε κανεὶς πῶς διασιεδάζω ἐφευρίσκων
παιγνίδια γιὰ τὰ παιδιὰ).

Ἄλλὰ τὸ πικρότερον πρᾶγμα, ποῦ ἐπρόφερεν ἡ εὐμορφη
κόρη, δὲν ἦτο προωρισμένον γιὰ τ' αὐτὰ τοῦ Μόνσον. Ἀγω-
νιζομένη νὰ φαίνεται πάντοτε διαπρεπῆς εἰς τὰ μάτια τοῦ
μυθιστοριογράφου Φλόξ, εἰς αὐτὸν ἀπῆθυνε τὴν ἀτυχῆ
φράσιν της.

— Ὡμίλησα μὲ τὸν κ. Μόνσον καὶ δὲν σκέπτεται
τίποτε ἄλλο, θετικῶς τίποτε ἄλλο, ἢ τὴν πετώσαν μη-
χανήν του. Ἐφέρετε, ὅτι οἱ ἐργάται του δεικνύουν τὸ πρᾶγμα
ὑπὸ τὸ παρωνύμιον τῆς τρέλλας τοῦ Μόνσον;
Ὁ καυμένος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανος καὶ αὐτὸ
εἶναι πολὺ λυπηρὸν, πραγματικῶς πολὺ λυπηρὸν. Δὲν
ἠμπορῶ νὰ ἐμποδίσω ἑμαυτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν θεωρῶ ὡς
ἓνα θησαυρὸν καταποντισθέντα· τὸ ἑκατομμυριοῦχον ναυ-
άγιον.

Ἦτο εὐμορφη καὶ ἐπαίρετο ἐπὶ καλῇ ἀνατροπῇ· ἀλη-
θῶς εἰπεῖν, εἶχεν ἀκόμη καὶ γράψῃ ἓνα μικρὸν ἐπιγραμ-
ματικὸν μυθιστόρημα. Ἄλλὰ τὸ πικρὸν τοῦ πράγματος
εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἀντεπροσώπευεν ἓνα τύπον· ἀνεκεφαλαίου
ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος ἐσκέπτετο γιὰ τὸν ἄνθρωπον ποῦ
εἰργάζετο συντεῶς, σταθερῶς καὶ ἀσφαλῶς πρὸς μίαν ἀνα-
τροπὴν τῶν μέσων τοῦ πολιτισμοῦ, πρὸς μίαν ἀνάπλασιν
τῆς προόδου τῆς ἀνθρωπότητος, πλεον ἐκτάκτους καὶ πλεον
ριζικίας, ὁποῖαι δὲν συνετελέσθησαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς
ἱστορίας. Δὲν τὸ ἔπερναν ἀκόμη καὶ στὰ σοβαρά! Ἐντὸς
ὀλίγου θὰ ἐγίνετο παροιμιῶδες.

— Τώρα, πρέπει νὰ πετάξω! ἐπανελάμβανεν, ἐπιστρέ-
φων εἰς τὸ σπίτι του, δοκιμαζὼν ἀλγεινῶς τὸ συναίσθημα
μιᾶς ἀπολύτου κοινωνικῆς ἀποτυχίας. Πρέπει νὰ πετάξω!
Ἄν δὲν ἐπιτύχω ἀμέσως, μὰ τὸ Θεό, τρέχω στὸν
ὄλεθρον μου!

Ἐλεγεν αὐτὰ πρὶν νὰ κυττάξῃ τὰ βιβλία του καὶ τὸν
κυκεῶνα τῶν λογαριασμῶν του. Ὅσον παράλογος καὶ ἄν

φαίνεται αὐτὴ ἡ αἰτία, ἡ φωνὴ τῆς νέας κόρης καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν ματιῶν τῆς εἶχαν παροξύνῃ τὴν δυσαρέσιαιάν του. Ἀλλά, βεβαίως, ἡ ἀνακάλυψις, ὅτι δὲν εἶχε πλέον ὀπισθέν του δύο καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια ἔξαργυρῶσμου περιουσίας, ὑπῆρξε τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖον ἐξήρθεσε τὴν πληγὴν.

Καὶ τὴν ἐπαύριον αὐτῆς τῆς ἐσπέρας ἡ δυσθυμία του ἐξαπελύθη ἐπὶ τοῦ Οὐντχάους καὶ τῶν ἐργατῶν του· κατὰ τὰς τρεῖς ἀκολούθους ἑβδομάδας, τὸ ὕφος του ὑπῆρξεν ἐπομένως πολὺ σκυθρωπὸν καὶ ἡ ἀγωνία μετεδόθη εἰς τὰ περίχωρα, τὰ ὁποῖα ἐπορίζοντο μεγάλα κέρδη ἐκ τῶν πειραμάτων του.

Τέσσαρας ἑβδομάδας ἀκριβῶς μετὰ τὴν πρώτην κρίσιν του καὶ τὰς κατάρτας, τὸν εὐρίσκουμεν ὄρθιον, μὲ τὸν Οὐντχάους, πλησίον τῆς ἀνασκευασθείσης μηχανῆς του, τοποθετημένης ἐπὶ τῶν ὑψωμένων τροχιῶν, μέσφ τῶν ὁποίων ἐπετύχχανε τὴν ἀρχικὴν τῆς κίνησιν πρὸς τὰ ἔμπρός. Ὁ νέος ἐλατῆρ ἐσπυροβολοῦσεν ἀπὸ ἕνα ἄσπρο, λαμπρότερον ἀπὸ τὸ λοιπὸν μέρος τῆς μηχανῆς, καὶ ἕνας χρυσοῦς, γιὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς μίαν ἰδιοτροπίαν τοῦ Μόνσον, ἐσκέπασε τὰς ἀπὸ ἀλουμίνιον ράβδους διὰ στρώματος χρυσοῦ. Εἰς τὸ ἄκρον τῆς μακρᾶς διόδου τῶν σχοινίων, χρυσομένων καὶ αὐτῶν ἀπὸ τὸν δύνοντα ἥλιον, διεκρίνοντο τὰ ἐρυθρὰ σήματα καὶ δύο μίλλια μακρότερον μυρμηκιά ἐργατῶν πυρετωδῶς ἀσχολουμένων νὰ μετριάξουν τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους ὑψοῦντες αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω.

— Ναί, ἔρχομαι! εἶπεν ὁ Οὐντχάους. Ναί, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἔλθω· ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι αὐτὸ εἶναι σατανικῶς τολμηρόν. Ἐάν μόνον ἠθέλατε νὰ ὀρίσετε ἕνα ἄλλο ἔτος....

— Σᾶς εἶπα ἤδη ὄχι, καὶ σᾶς διαβεβαίω, ὅτι τὸ μηχανήμα λειτουργεῖ. Ἀρκετὰ ἔτη ἐθυσίασα....

— Δὲν εἶναι αὐτό, ἀντέλεξεν ὁ Οὐντχάους, δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβούμεθα ἀπὸ τὴν μηχανήν, ἀλλ' εἶναι ἡ διεύθυνσις. ....

— Μήπως δὲν εἶναι ἀρκετὸς ἀκρός, πού πρῶτ' καὶ βράδ'υ

γυρίζω πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ τοῦ σκιούρου; Ἐάν διοικοῦμεν τὸ μηχανήμα ἐδῶ, θὰ τὸ διευθύνωμεν ἐπίσης καλὰ καὶ ἄλλου. Εἶναι μόνον ὁ φόβος, σᾶς βεβαίω, Οὐντχάους. Εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἔτος πού ἠμπορέσαμε νὰ κινήθωμε, καὶ ἐξ ἄλλου....

— Αἴ! τί; εἶπεν ὁ Οὐντχάους.

— Τὸ χρέμα! ἐφώναξεν ὁ Μόνσον, δίδων μικρὸν κτύπημα οἰκειότητος ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Ἄ! διάβρολε, δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ αὐτό, εἶπεν ὁ Οὐντχάους.

Ἐπειτα, ὁμιλῶν τώρα μὲ τόνον ὅλας διάφορον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε μεταχειρισθῆ εἰς τὰς ἀρχάς, ἐπανέλαβεν:

— Ἐρχομαι! Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ!

Ὁ Μόνσον ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς αὐτὸν καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἡ ὁποία ἐπορφυροῦτο ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὅλον ἐκείνο, πού ὁ Οὐντχάους δὲν εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ἐκφράζῃ. Τὸν ἐκύτταξεν ἐπὶ στιγμὴν, ἔπειτα δι' αὐθορμητὸν κινήσεως τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε.

— Πάει καλά! Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ! ἐπανελάβεν ὁ Οὐντχάους, σφίγγοντας τὸ χέρι πού ἀπλώθηεν, ἐνῶ τὰ χαρκτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἐλάμβαναν ἀδεξιῶς μίαν ἔκφρασιν γλυκυτέραν.

Τότε οἱ δύο ἄνδρες ἐξήτασαν τὸ πελώριον μηχανήμα, τοῦ ὁποίου ἡ πλατεῖα φτεροῦγες ἦσαν ἀπλωμένες εἰς ὑποστηρίγματα· τὸ παρετήρησαν ἐπὶ μακρὸν σιωπηλοί. Ὁ Μόνσον, ὀδηγηθεὶς ἴσως ἀπὸ τὴν φωτογραφικὴν σπουδὴν τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν καὶ ἀπὸ τὰς μεθόδους τοῦ Λιλιενταλ, ἀπέριψε βαθμηδὸν τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε παραδεχθῆ ὁ Μαξίμ, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ σχῆμα τῶν πτηνῶν. Τὸ μηχανήμα ἐν τούτοις ἐκινεῖτο ἀπὸ μίαν μεγίστην ἔλικα, τοποθετημένην ὀπισθεν, εἰς τὸ μέρος τῆς οὐρᾶς, καὶ μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ταλάντευσις, τὴν ὁποίαν συνεπάγεται ἡ κάθετος σχεδὸν προσαρμογὴ μιᾶς πλατείας οὐρᾶς, εἶχε καταστῆ ἀδύνατος. Τὸ σῶμα τῆς μηχανῆς ἦτο μικρόν, σχεδὸν κυλινδρικόν, καὶ κατέληγεν εἰς ὀξύ.

Ἐπὶ τῶν ὀξέων ἄκρων εὐρίσκοντο οἱ δύο μικροὶ διὰ πετρελαίου κινήτηρες τῆς ἔλικος, καὶ οἱ ἀεροπόροι ἦσαν ἐγκατεστημένοι εἰς ἓνα εἶδος λέμβου τοῦ ἔμπροσθεν ἀνθρώπου, τοῦ ἔχοντος τὴν διεύθυνσιν, προστατευομένου ἐναντίον τοῦ ἐκτυφλωτικοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος ἀπὸ ἀλεξήνημον χαμηλόν, ἐφωδιασμένον μὲ δύο ὑαλοπίνακας πολὺ χονδρούς. Ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς ἓνα τερατώδες ὀμαλὸν πλαίσιον, μὲ χεῖλος κυρτόν, ἤμποροῦσε νὰ προσαρμύζονται εἰς τρόπον, ὥστε νὰ εὐρίσκειται εἰς μίαν θέσιν ὀριζόντιον ἢ νὰ κλίνη πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ κάτω. Ἡ φτεροῦγες ἐλειτουργοῦσαν ἀκριβῶς μαζί, ἢ χαλαρώνοντας μιὰ βίδα, ἢ μιὰ ἀπ' αὐτὰς ἤμποροῦσε νὰ κλίνη εἰς ἐλάσσονα γωνίαν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἄλλης. Τὸ ἔμπροσθιον περιθώριον τῆς κάθε φτεροῦγας ἤμποροῦσεν οὕτω νὰ συσταλῆ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐλαττωθῆ ἢ ἐπιφάνεια τῆς κατὰ τὸ ἓν ἔκτον τοῦλάχιστον. Ἡ μηχανὴ ὄχι μόνον ἦτο προωρισμένη νὰ στέκεται εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλ' ἦτο ἀνίκανος ἐπίσης νὰ πετᾷ εἰς τὰ πέραξ. Ἄλλ' ἡ ἰδέα τοῦ Μόνσον ἦτο νὰ ριφθῆ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν μέσῳ τῆς ἀρχικῆς προωθήσεως τοῦ μηχανήματος, ἔπειτα νὰ γλιστρήσῃ κατὰ τρόπον ἑνὸς παιγνιοχάρτου, διατηρῶντας τὴν μεταδοθεῖσαν ὀρμὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθ διὰ τῆς κινήσεως τῆς ὀπισθίας ἔλικος. Οἱ κόρακες καὶ τὰ θαλάσσια πτηνὰ διατρέχουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μεγάλας ἀποστάσεις χωρὶς σχεδὸν καμμίαν αἰσθητὴν κίνησιν τῶν πτεροῦγων. Πραγματικῶς τὸ πτηνὸν προχωρεῖ μακράν, καθὼς εἰς τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἀπομιμεῖται τὰ ρωσικὰ βουνά. Ὀλισθαίνει πλαγίως ἐπὶ μερικὸν διάστημα ἕως νὰ ἀποκτήσῃ ἰκανὴν ὀρμὴν ἔπειτα, μεταβάλλον τὴν ἀπόκλισιν τῶν πτεροῦγων του, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ πρῶτον ὕψος του. Καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶδαν πτηνὰ ἢ μέσα εἰς ἓνα πτηνοτροφεῖον γνωρίζουν τοῦτο.

Ἄλλὰ τὸ πτηνὸν θέτει εἰς ἐνέργειαν αὐτὴν τὴν τέχνην ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀφήνει τὴν φωλεάν του. Κατέχει ὄχι μόνον ἓνα ὄργανον τέλειον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ τέλειον ἔνστικτον νὰ τὸ μεταχειρισθῆ. Ἐνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν στέκει πειὰ στὰ πόδια του, εἶναι ἄθλιος ἰσοσταθμιστής.

Ἀκόμη καὶ τὸ ἀπλοῦν μηχανήμα τοῦ ποδηλάτου, τοῦ στοιχίζει πολλὰς ὥρας προσπαθειῶν. Τὴν στιγμιαίαν προσαρμολογὴν τῶν πτεροῦγων, τὴν τσχεῖαν καθέλευσιν ὅπως ἐπωφεληθῆ μιᾶς διαβατικῆς αὔρας, τὴν ἄμεσον ἐπανάληψιν τῆς ἰσοροπίας, τὰς ἰλιγγιώδεις καὶ περιστροφικὰς κινήσεις, τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ μία τόσο ἀπόλυτος ἀκρίβεια, τοῦ χρειάζεται νὰ τὰ μάθῃ ὅλα αὐτά, νὰ τὰ μάθῃ μὲ κόπον καὶ κίνδυνον ἄπειρον, ἐάν θὰ κατακτήσῃ ποτὲ τὴν τέχνην τοῦ πετᾶν.

Ἡ πετῶσα μηχανὴ ποὺ θὰ μῆθ' ἐν δρόμῳ μίαν ὥραν πρῶϊαν, διευθυνομένη ἀπὸ κομπούς μικροὺς μοχλοὺς, μὲ μίαν γέφυραν, ὅπως τῶν θωρηκτῶν πλοίων, καὶ φορτωμένη ἀπὸ ὀβιδοβόλα καὶ κανόνια, εἶναι τὸ εὐκόλον ὄνειρον ἑνὸς τρελλοῦ ἢ ἑνὸς ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων. Ἡ ἀξία τῆς κατακτήσεως τοῦ κράτους τοῦ ἀέρος θὰ ὑπερβῆ εἰς ζῶν καὶ εἰς χρήματα, πᾶν ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος ἔχει δαπανήσῃ διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ κατάκτησιν τῆς θαλάσσης. Ἀσφαλῶς θὰ χρειασθοῦν περισσότερα θυσίαι ἀπὸ ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ὁ χειρότερος τῶν πολέμων, ποὺ κατερήμωσαν τὸν κόσμον, δὲν ἀπῆτησε ποτέ.

Κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν αὐτὰ τὰ πράγματα καλύτερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο πρακτικοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐγνώριζαν ἐπίσης, ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν ἐπὶ κεφαλῆς κατακτητικῆς στρατιᾶς, ἐν πορείᾳ. Ἄλλ' ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς καὶ ὅταν ἀπελπίζωνται. Ἐφρονεῦθησαν ἄνθρωποι διὰ τῆς βολῆς εἰς τὴν ἐπιφυλακὴν, ἐνῶ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους ἄφησαν ὡς νεκροὺς εἰς τὴν πυκνοτέραν σύγκρουσιν, σώζονται καὶ ἐπιζοῦν.

— Ἐάν παρελείπαμεν αὐτὰ τὰ λιβάδια... ἐψέλλισεν ὁ Οὐντχάους.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν πρέπει νὰ τὰ παραλείψωμεν... εἶπεν ὁ Μόνσον, τοῦ ὁποίου ὁ ζῆλος εἶχε διεγερθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας. Ἐχομεν ἔμπρὸς μας ἓνα τέταρτον τετραγωνικοῦ μιλίου μὲ τὰς φράκτες βγαλμένους καὶ τὰ χαντάκια γεμισμένα. Θὰ κατεβοῦμε χωρὶς κίνδυνον, ἐστὲ βέβαιος γι' αὐτό.... Ἐάν ὄχι....

—“Α! ἐὰν ὄχι... ἐπανέλαβεν ὁ Οὐντχάους.

Τὴν ἡμέραν, ἣ ὅποια προηγέθη τῆς ἀνυψώσεως, μερικοὶ δημοσιογράφοι εἶχαν μάθῃ τὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας ἐπέφερεν εἰς τὴν βορείαν ἄκραν τὰς γραμμῆς τῶν ὑποστηριγμάτων, καὶ ὁ Μόνσον διεσκέδασε πολὺ μὲ τὸν νέο τόνο πού ἔλαβον τὰ σχόλια, τὰ ὁποῖα μετεδόθησαν ἀπὸ τὸν Ἄργον του, τὸν τύπον. «Ὁ ἐφευρέτης σκοπεύει νὰ ἀποπειραθῇ μίαν νέαν ἀνυψώσιν προσεχῶς», ἔλεγαν ἡ ἐφημερίδες. «Θ' ἀνυψωθῇ μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας», ἔλεγαν οἱ συνδρομηταὶ τῆς νοτιοδυτικῆς γραμμῆς, οἱ ἐκδρομεῖς τῶν Κυριακῶν καὶ ἐκεῖνοι, οἱ πλέον ἀνυπόμονοι, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαιναν μέχρι τῆς θαλάσσης· αἱ ἐξέχουσαι προσωπικότητες τῆς καλλιτεχνικῆς παροικίας τῶν περιχώρων τοῦ Χάσεμερ, ὅλοι, μόλις ἐφάνησαν ἢ γνωστὸς σικλωσιές, παρετήρησαν: «Θὰ πετάξῃ μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας». Καὶ τῷ ὄντι, μίαν ὥραν πρῶταν, τὴν στιγμὴν πού περνοῦσε τὸ τραῖνο τῶν δέκα ὠρῶν καὶ δέκα, ἡ πετῶσα μηχανὴ τοῦ Μόνσον ἐσηκώνητο εἰς τὸν ἀέρα.

Εἶδαν τὸ μικρὸν ἄρμα νὰ κυλίσται γοργῶς κατὰ μῆκος τῶν γραμμῶν του καὶ τὴν μικρὰν λευκόχρυσον ἔλικα νὰ ἀρχίζῃ τὴν περιστροφὴν της. Ἦκουσαν τὸν κρότον τῶν τροχῶν καὶ τὴν σύγκρουσιν τοῦ ἄρματος πρὸς τὰ ἐπιστρώματα, τὰ ὁποῖα ἀνέστειλαν τὸν δρόμον του. Ἐπῆλθε κάποιος συγκεχυμένος βόμβος τὴν στιγμὴν πού ἡ πετῶσα μηχανὴ ἐρρίφη πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπάνω ἀπὸ τὰ συμπλέγματα τῶν δικτύων. Ὅλα αὐτὰ, οἱ πλεῖστοι μεταξὺ αὐτῶν τὰ εἶδαν καὶ τὰ ἤκουσαν ἤδη. Τὸ μηχανήμα διέτρεξε μὲ ὀρμὴν ἐξασθενοῦσαν, τὸ σκεπασμένον ἀπὸ δίκτυα διάστημα καὶ ἀνυψώθη· τότε ὁ κάθε θεατὴς κατὰ τὴν ἀτομικὴν του ἕξιν, ἐφάναξεν, οὐρλιασεν, ἔκλωξεν, ἐβλασφήμησε. Διότι, ἀντὶ τῶν συνήθων συγκρούσεων καὶ στάσεων, ἡ πετῶσα μηχανή, ὅπως ἕνα βέλος ἀφῆγη ἕνα τόξον, ἐπέταξεν ἔξω τοῦ κλωβοῦ πού τὴν ἐνέκλειεν ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἀνυψώθη λοξὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἐπέρασεν ἄνωθεν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπέταξε πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Οὐέμπλεντον Κόμμον.

Ἐφάνη, ὅτι ἔμεινε πρὸς στιγμὴν κρεμασμένη εἰς τὸν

ἀέρα, ἔπειτα ἐμίκρυνεν ἀκολουθῶς κατέβηκε καὶ ἐξηφανίσθη ἐπάνω ἀπὸ τὰς κυανᾶς κορυφὰς τῶν δένδρων, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Κουμπ-Χίλλ.

Τέτοιον ὑπῆρξε τὸ θέαμα, εἰς τὸ ὅποιον παρευρέθησαν οἱ ταξιδιωτὰι τοῦ τραίνου τῶν δέκα ὠρῶν καὶ δέκα. Ἐὰν ἔσυρε κανεὶς μίαν γραμμὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ τραίνου, ἀπὸ τῆς μηχανῆς μέχρι τῆς ὀπισθίας φορτηγοῦ ἀμάξης, δὲν θὰ εὔρισκε ψυχὴν ζῶσαν εἰς τὸ μέρος, πού ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὸ συνεργεῖον τοῦ Μόνσον. Ὅταν ἡ μηχανὴ ἐπέρασε τὴν γραμμὴν, συνέβη ἕνα τρελλὸ τρέξιμο ἀπὸ τὴ μιά θυρίδα στὴν ἄλλη. Οὔτε ὁ μηχανικός, οὔτε ὁ θερμαστής δὲν ἐγύρισαν τὰ μάτια των ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς λόφους τοῦ Οὐέμπλεντον καὶ δὲν παρετήρησαν ὅτι ἐπέρασαν τὰς στάσεις τοῦ Κούμπ, τοῦ Μάλντεν καὶ τοῦ Ράννες Πάρκ, ἕως ὅτου εἶδαν ὅτι διέσχιζαν, μὲ τὴν πλέον ἀνάρμοστον πορείαν, τὸν σταθμὸν τοῦ Οὐέμπλεντον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, πού ὁ Μόνσον εἶχε θέσῃ εἰς κίνησιν τὸ ἄρμα μὲ ἕνα ἐνεργητικόν: ἐ μ π ρ ὄ ς! οὐδ' αὐτός, οὐδ' ὁ Οὐντχάους δὲν εἶπαν μίαν λέξιν. Οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν καθισμένοι μὲ τὰ δόντια σφιγμένα. Ὁ Μόνσον εἶχε περάσῃ τὴν γραμμὴν, κάμνοντας μίαν καμπύλην πολὺ ἀπότομον καὶ ὁ Οὐντχάους εἶχεν ἀνοίξῃ καὶ κλείσῃ τὰ ὄχρα γέιλῃ του, ἀλλ' οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ὠμίλησεν. Ὁ Οὐντχάους ἐπιᾶσθηκε δυνατὰ ἀπὸ τὸ καθίσμα του καὶ ἀνέπνευε μὲσω τῶν ὀδόντων του, ἐξετάζων τὴν κυανὴν χώραν τῆς δύσεως, ἡ ὁποία ἤρχετο πρὸς αὐτόν, κατέβαινε καὶ ἐξηφανίζετο. Ὁ Μόνσον ἦτο γονατισμένος εἰς τὴν ἐμπροσθίαν θέσιν καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν εἰς τὸν τροχὸν μὲ τὴν ἄλυσιν πού κινοῦσε τῆς φτεροῦγες· δὲν ἔβλεπεν ἐμπρός του, εἰς τὸν οὐρανόν, κανένα ἄλλο πρᾶγμα ἢ ἕνα σωρὸν ἀπὸ ἄσπρα σύννεφα. Ἡ μηχανὴ ἀνέβηκε λοξὰ, προχωροῦσα μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα, ἀλλὰ χάνουσα εἰς κάθε στιγμὴν μέρος τῆς ὀρμῆς της. Ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας των χώρα ἔτρεχε μὲ ὀλιγωτέραν ταχύτητα.

—Ἐμπρός! εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Οὐντχάους.

Μὲ μίαν ἰσχυρὰν προσπάθειαν, ὁ Μόνσον ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τροχοῦ καὶ ἐμετρίασε τὴν γωνίαν τῶν πτερυγῶν.

Ἡ μηχανὴ ἐφάνη, ὅτι ἔμενον ἀκίνητος ἐπὶ ἡμισυ λεπτόν εἰς τὸν ἀέρα· ἔπειτα ὁ Μόνσον εἶδε μέσα σὲ μιὰ κυανῇ ὀμίχλῃ, τοὺς σκεπασμένους ἀπὸ σπίτια λόφους τοῦ Κίλμπορν καὶ τοῦ Χάμπτσετον καὶ σκιρτοῦν ἔμπρὸς στὰ μάτια του καὶ νὰ ὑψώνωνται γοργά, ἕως οὔτου ὁ μικρὸς ἠλιοφώτιστος θόλος τοῦ Ἄλμπερτ Χάλλ παρυσιάσθη μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ὑαλοπινάκων του. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐν ἐνόσσει γιατί ὁ ὀρίζων ἀνέβαινε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ἀλλὰ καθὼς τὰ σπίτια ἐγίνοντο ὀλονὲν πλησιέστερα, ἀντελήφθη τί εἶχε κάμῃ.

Ἐίχε παρακλίνῃ τὰς πτέρυγας εἰς γωνίαν πολὺ μεγάλην καὶ ἐκρημνίζοντο μετὰ ταχεῖαν φοράν πρὸς τὸν Τάμεσιν. Ἡ σκέψις, ἡ ἐρώτησις καὶ ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξαν ὑπόθεσις ἐνὸς δευτερολέπτου.

— Παρὰ πολὺ! παρὰ πολὺ! ἐτραύλισεν ὁ Οὐντχάους.

Ὁ Μόνσον ἐπανέφερε τὸν τροχὸν μετὰ ἡμίσειαν στροφὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀμέσως οἱ λόφοι κατέβηκαν πάλιν μέχρι τοῦ κατωτέρου ἄκρου τῶν ὑαλοπινάκων του. Περνῶντας ἐπάνω ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ Κομπ καὶ τοῦ Μάλντεν, εὐρίσκειτο εἰς ὕψος χιλίων ποδῶν· πενήντα δευτερόλεπτα κατόπιν ἐσφύριξε φοβερὸν δρόμον, ὀδγόντα πόδας τοῦλάχιστον ἄνωθεν τῆς στάσεως τοῦ Ἔστ-Πούτνεϋ ἐπὶ τῆς μητροπολιτικῆς γραμμῆς, ἐν μέσῳ τῶν κραυγῶν τῆς ἐκπλήξεως τῶν ταξιδιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἐγέμιζαν τὰ κρητιδώματα. Ὁ Μόνσον διώρθωσε πάλιν τῆς φτεροῦγες κι' ἀνέβηκαν λοξά, πολὺ λοξά· τὸ ἐν εἶδει ρωσικῶν βουνῶν ἀτμοσφαιρικὸν ἐπικλινῆς ἄνωθεν τοῦ Φούλχαμ, ὅπου τὰ λεωφορεῖα ἐπροχωροῦσαν ἐν μέσῳ πλήθους ἀεικινήτου.

Ἡ μηχανὴ κατέβηκε πάλιν πολὺ λοξά ἀκόμη καὶ τὰ μακριὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια, εἰς τὰ περίε τῶν Πριμρόξ Χίλλ, ἀνεπήδησαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὑαλοπινάκους τοῦ Μόνσον. Ἐπειτα ἔξαφνα, διέκρινε, κατ' εὐθεΐαν ἔμπρὸς του, τὴν πρασινάδα τῶν κήπων τοῦ Κένσιγκτων καὶ τοὺς πύργους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Ἰνστιτούτου. Κατέβαιναν ὀλοτάχως ἄνωθεν τοῦ Σούτ Κένσιγκτων. Οἱ πυργίσκοι τοῦ μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἐφάνησαν πρὸ τῶν ὀφθαλ-

μῶν των. Ἐπήλθεν ἐν κρίσιμον δευτερόλεπτον ταχεῖας σκέψεως, μιὰ στιγμὴ δισταγμοῦ. Θὰ ἐδοκίμαζε νὰ ὑπερπηδήσῃ τοὺς πύργους ἢ θ' ἀπεμακρύνετο πρὸς ἀνατολάς;

Ἐκαμε μίαν χειρονομίαν ἀόριστον γιὰ νὰ χαλαρώσῃ τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ἀφῆκε τὴ βίδα κατὰ τὸ ἡμισυ ξεσφιγμένη καὶ ἔδωσε μίαν φρενητιώδη ὠθησίν εἰς τὸν τροχόν.

Ἡ μύτη τῆς μηχανῆς ἐφάνη νὰ χορεύῃ ἔμπρὸς του. Ὁ τροχός, τὸν ὁποῖον τὸ χερί του εἶχε στρέψῃ μετὰ ὀρμὴν, διέφυγε τοῦ ὑπολογισμοῦ του.

Ὅπισθεν, ὁ Οὐντχάους, καθισμένος στὰ πόδιί του, ἔβγαλε βραχνὴ φωνὴ καὶ ἔκλινε πρὸς τὸν Μόνσον.

— Παρὰ πολὺ μακριά! ἐφώναξεν.

Ἐπειτα ἠναγκάσθη νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ ἀεροπλοίου γιὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ ὁ Μόνσον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη ἀνατραπῆ, ἐπιπιεν εἰς τὰ ὀπίσω ἐπάνω του.

Τόσον ταχέως ἔγιναν αὐτά, ὥστε μόλις τὸ ἐν τέταρτον τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο στὸ Χάιντ Πάρκ, Μπρόμπτον Ρόντ καὶ Ἐξμπισιὸν Ρόντ, εἶδε νὰ συντελῆται ἡ ἐναέριος καταστροφή. Ἐνα σχῆμα πτερωτῶν εἶχεν ἐμφανισθῆ μακρόθεν, ἄνωθεν τῶν σπιτιῶν, πρὸς νότον, πῦπτον καὶ ἀνεγειρόμενον, καθιστάμενον βαθμηδὸν εὐκρινέστερον· εἶχε ταχέως κατέλθῃ πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν Ἰνστιτούτον, εἶχε διαγράψῃ ἕνα τέταρτον κύκλου, ὠρμησε πρὸς ἀνατολάς καὶ ἔπειτα εἶχεν ἔξαφνα ἀναπηδήσῃ, καθέτως. Ἐν ἀντικείμενον μαῦρον ἀπεσπάσθη ἐξ αὐτοῦ καὶ κατῆλθεν εἰς μίαν πτώσιν περιστροφικῆν. Ἐνας ἄνθρωπος! Δύο ἄνθρωποι πιασμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον! Ἐπιπταν περιστροφόμενοι ἐπὶ τῆς στέγης τῆς Λέσχης τῶν σπουδαστῶν, ἀπεχωρίσθησαν ἐκ τῆς συγκρούσεως καὶ ἀνεπήδησαν πάλιν μέσα εἰς τὰς συστάδας τῶν θάμνων τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους.

Ἐπὶ ἡμισυ λεπτόν ἴσως, ἡ μυτερὴ πρῶρα τῆς μεγάλης μηχανῆς ἐξηκολούθησε τὸν κάθετον δρόμον τῆς, ἐνῶ ἡ ἐλιξ ἐγύριζεν ἀπελπιστικῶς. Εἰς διάστημα βραχείας στιγμῆς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἐφάνη ἕνας αἰὼν εἰς ὅλους ἐκεῖνους ποὺ τὴν παρατηροῦσαν, εἶχε μείνῃ ἀκίνητος εἰς

τὸν ἄερα· ἔπειτα μιὰ γλῶσσα κίτρινης φλόγας ἀνεπήδησε ἐκ τοῦ ὀπισθίου μηχανήματος· μὲ μιαν ταχύτητα ὀλονεῖ ἀυξάνουσαν καὶ ἀναπηδῶν κατὰ τὸν τρόπον μιᾶς ροκέττας ὅλος ὁ ὄγκος ἀναμμένος ἦλθε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν στερεῶν οἰκοδομημάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄλλοτε ἢ Βασιλικὴ σχολὴ τῶν ἐπιστημῶν. Ἡ πελωρία λευκόχρυσος ἔλιξ ἤγγισε τὰ γείσον, ἀπλώθηκε σὰν ἓνα πανὶ βρεγμένο καὶ ἡ ροκέττα ἔσπασε πιτσιλίζοντας τὴν βορειοδυτικὴν γωνίαν τοῦ κτιρίου.

Ἀλλὰ τὸ τρίξιμον, ἡ γλῶσσες τοῦ ἀναμμένου πετρελαίου, ποὺ ἐρρίφθησαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὰ σπασμένα κομμάτια τῆς μηχανῆς, τὰ φρικωδῶς κατακομματιασμένα πτώματα ποὺ ἤυραν εἰς τὸν κῆπον τῆς Λέσχης τῶν σπουδαστῶν, οἱ σωροὶ τοῦ κίτρινου γείσου καὶ τῶν κόνινων τούβλων, ποὺ ἔπεσαν ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, φόβος τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔφευγαν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, σὰν μύρμηκες σὲ μιὰ μυρμηκιά ἀνασκαφεῖσαν τὸ τρέξιμο τῶν πυροσβεστῶν, τὸ πλήθος ποὺ προσέτρεχε πανταχόθεν, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἀνήκει εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἢ ὁποῖα ἐγράφη διὰ νὰ ἀφηγηθῇ πῶς ἡ πρώτη τῶν ἵπταμένων μηχανῶν ἐρρίφθη καὶ ἐπέταξεν.

Ἄν καὶ αὐτὴ ἀνετράπη καὶ ἀνετράπη καταστρεπτικῶς τὸ ἔργον τοῦ Μόνσον μὲνει μνημεῖον ἱκανόν, ὅπως ὀδηγήσῃ τοὺς προσεχείς τῆς στρατιᾶς τῶν τολμηρῶν πειραματιστῶν, οἱ ὁποῖοι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ γίνουν κύριοι τοῦ μεγάλου προβλήματος τοῦ ἀέρος.

Μεταξὺ Οὐοустε Πάρκ καὶ Μάλντεν, στέκει ὀρθὴ ἀκόμη ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ δίοδος τῶν σιδηρικῶν, ἢ ὁποῖο σκουριάζει τώρα καὶ εἶναι ἐτοιμόρροπος, τεκμήριον τῆς πρώτης ἀπεγνωσμένης πάλης τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως κατὰ κτήσῃ τὰ δικαιώματά του εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀέρος.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ - Π.Τ.Δ.Ε
ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΑΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ (Δ.Π.Σ.Μ.Υ.)
ΑΡΧΕΙΟ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ &
ΠΑΙΔ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ (Α.-Β.Α.Κ.Η.)
ΑΡΙΘΜ. ΕΙΣΑΓ. .... 3593 .....
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓ. .... 17-3-611 .....
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘ. ΔΕΥ. .... 891 ΟΥΕ .....

3